

Peruvianske økonomers kongres offentliggør konklusion: »Vi deler Helga Zepp-LaRouches perspektiv for global udvikling«

Leder fra LaRouchePAC, 25. nov., 2016 – I et dokument, der opsummerer resultaterne af Sammenslutningen af peruvianske økonomers 23. nationalkongres 17.-19. nov., skrev Roberto Vela Tinedo, dekanen for Sammenslutningen af økonomer i Ucayali (der var vært for begivenheden):

»Vi økonomer i Peru, der forsamledes i byen Pucallpa, vil informere den nationale og internationale offentlige mening om vores holdning mht. den nuværende situation i landet og i verden, og erklærer følgende:

1. At efter en analyse af hovedtalen, som dr. Helga Zepp-LaRouche holdt, er vi enige i det perspektiv om global udvikling, som hendes budskab præsenterer, og som kan ses på følgende link: <http://financiardesarrollo.blogspot.pe/2016/11/la-ferrovia-transcontinental-brasil.html> Efter at have understreget dette punkt, fortsatte Vela med sit budskab – der blev sendt til alle 24 regionale økonomsammenslutninger i Peru, med i alt henved 20.000 medlemmer – med at skrive:

6) For at overvinde denne krise, har BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika), under ledelse af Kina og Rusland, foreslået og initieret byggeriet af en ny, finansiel arkitektur, der har til formål at udvikle nationers fysiske økonomi, i en suveræn relation, hvor alle vinder ('win-win-strategien [original på engelsk]), der knuser det gamle

regimes nulsumsspil, under hvilket nogle vinder og andre taber ... Peru må tilslutte sig denne proces for at kunne opnå vækst.

7) Vi må omstrukturere statens økonomiske politik og erstatte den neoliberale model med en model for udvikling af produktiv transformation med egenkapital ...

8) Vi må anvende videnskab, teknologi og innovation i vores økonomiske udvikling som basis for at være konkurrencedygtige ...

11) Vi må skabe et Ministerium for Strategisk Planlægning, der skal formulere en vision for det land, vi ønsker at være ... og have et nyt Ministerium for Teknologi og Produktion ...

16) Det første, store skridt på vejen til industriel udvikling og promovering af videnskabelige og teknologiske evner, er, at Peru, som et paradigmatiske eksempel på denne nye, suveræne relation, hvor alle vinder ('win-win-strategien'), bør vedtage forslaget fra den Kinesiske Folkerepublik om at bygge en transkontinental jernbaneforbindelse langs den nordlige rute, der ville forbinde havnene Santos i Brasilien og Bayovar i Peru og lægge vægt på udviklingen af hundreder af komplementære projekter, såsom landbrug, agroindustri, varefremstilling, fiskeri, havne, kernekraft, petrokemikalier, videnskabelig og teknologisk innovation, vejinfrastruktur, skabelsen af nye intelligente byer og skabelsen af tusinder af jobs, etc.

Efter fire dages overvejelser har vi aftalt at kræve, at centralregeringen [i Peru] vedtager og promoverer byggeriet af dette storprojekt, i betragtning af, at det i øjeblikket er det eneste, der fokuserer på kontinental integration, og som allerede har et underskrevet Forståelsesmemorandum mellem Kinas, Brasiliens og Perus regeringer.«

Foto: Helga Zepp-LaRouche under en spørgesession på Schiller Instituttets konference i Essen, Tyskland.

Den udnævnte, nye FN-generalsekretær afholder hjerteligt møde med præsident Putin

25. nov., 2016 – I går mødtes Antonio Guterres, den udnævnte generalsekretær for FN (tiltræder 1. januar 2017), med Vladimir Putin i Moskva. De to havde mødtes ved tidligere lejligheder, inklusive, da Guterres var Portugals premierminister, i 2000, og da han var FN's flygtningehøjkommissær, og Guterres genkaldte sig, at de to havde haft »vigtige, konstruktive og effektive relationer«, som Kremls webside rapporterer.

Putin understregede, at Rusland altid har støttet en styrkelse af FN's »ledende og centrale rolle i internationale anliggender, i konfliktløsning og i kampen for menneskerettigheder«.

Da han talte til reportere forud for mødet, roste Ruslands FN-ambassadør Vitaly Churkin Guterres' professionelle og personlige egenskaber og beskrev ham som én, der »kender hele FN-systemet og ved, hvad han ønsker at opnå«.

I sine bemærkninger til præsident Putin understregede Guterres, at »vi lever i en verden med multiple trusler fra de mangedoblede, nye konflikter ... Jeg er en stærk tilhænger af, at globale problemer kun kan løses globalt, at det ikke er muligt, at en ensidig fremgangsmåde kan løse dem, og jeg er en stærk tilhænger af den mangesidige rolles betydning«. Han understregede den Russiske Føderations »afgørende« rolle, »ikke alene i FN, men i alle aspekter af internationale

relationer, og jeg ville sige, at en absolut fundamental betingelse for, at jeg kan være i stand til at være til nytte for det internationale samfund, er at kunne have en meget konstruktiv og positiv dialog og relation med den Russiske Føderation«.

USA: General Michael Flynn kræver Marshallplan for MENA-område

24. nov., 2016 – General Michael Flynn, som nyvalgte præsident Donald Trump for nylig udnævnte til national sikkerhedsrådgiver, blev den 20. nov. interviewet af CNN's Fareed Zakaria. General Flynn fremlagde et magtfuldt krav om en Marshallplan for Mellemøsten og Nordafrika (MENA) og nævnte den succesfulde Marshallplan for Europa ved slutningen af Anden Verdenskrig. Han fremførte, at befolkningstilvæksten i MENA-området og spredningen af radikal jihadisme kun kan imødegås gennem et langsigtet perspektiv for økonomisk vækst, og at Marshallplanen tilbyder det bedste eksempel på, hvordan man skal gå frem mod denne trussel.

Læs også: Schiller Instituttets Specialrapport: **Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og det afrikanske kontinent.**

Ingen tid at spille: Vedtag Glass-Steagall, og tag til Månen

LaRouchePAC Internationale Fredags-webcast, 25. november, 2016

Jason Ross: Diskussionen i aften finder sted to en halv uge efter præsidentvalget i USA den 8. nov. Siden da har vi set en hvirvelvind af spekulationer over udnævnelser til regeringsposter, inkl. nogle udnævnelser til poster i Trump-administrationen. Vi har også set betydningsfulde, internationale nyheder, såsom APEC-topmødet, der fandt sted i sidste weekend; topmødet i Asien-Stillehavsområdets Økonomiske Samarbejde (APEC), der meget betydningsfuldt inkluderede den filippinske præsident Duterte og den kinesiske præsident Xi Jinping blandt de mange tilstedeværende ledere. På denne konference understregede Duterte igen, at Filippinerne ikke længere anser sig selv for at være en amerikansk koloni; og landet forfølger en uafhængig politik, rent økonomisk, med Kina, der således er et modtræk til at skabe konflikt i f.eks. det Sydkinesiske Hav. Præsident Xi var på rundrejse i Mellem- og Sydamerika samtidig med, at han rejste til APEC-topmødet. Så ved siden af Peru – som var værtsland for topmødet – besøgte han også Chile og Ecuador, hvor han blandt andet talte om den bi-oceaniske korridor, en plan for en jernbaneforbindelse mellem Sydamerikas to omkringliggende have, Stillehavet og Atlanterhavet, og om at etablere videnskabsbyer. Han blev hyldet af præsident Correa i Ecuador, der betragtede Xi Jinpings besøg som den mest betydningsfulde begivenhed, der nogen sinde havde fundet sted i Ecuadors historie, baseret på det potentiale, som dette tilbød denne

nation.

Dette Nye Paradigme, der i øjeblikket ledes politisk og økonomisk af Rusland og Kina, kommer som et resultat af LaRouche-bevægelsens og Lyndon og Helga LaRouches årtier lange organisering; der er således nu et Nyt Paradigme, der fører en stadig større del af verden i en meget positiv retning. Vores job i øjeblikket er ikke at få de hotteste nyheder om, hvad Trumps udnævnelser bliver, osv. Det er at forme amerikanske politik, som vi med held gjorde det med at gennemtvinge en underkendelse af Obamas veto af Loven om Juridisk Retfærdighed mod Sponsorer af Terrorisme (JASTA). Og som vi nu står klar til at gøre, med at få Kongressen – under denne overgangsperiode, 'lamme and'-perioden – til at gennemføre Glass-Steagall, det nødvendige første skridt for en økonomisk genrejsning. Glass-Steagall er den lov, som Franklin Roosevelt fik vedtaget, og som skabte 60+ år med stabil, kedelig, stabil, produktiv bankvirksomhed i USA; snarere end den form for spillevirksomhed, vi nu ser.

Lad med vise dette kort [Fig. 1] for blot at vise lidt at den succes, som vi har set med det kinesiske program.

Programmet med nationerne i Ét bælte, én vej [OBOR], der inkluderer både – der er to komponenter i Kinas projekt i denne henseende; det Økonomiske Silkevejsbælte, med nationerne vist i blå farve, og det 21. Århundredes Maritime Silkevej i orange farve. Tilsammen refererer Kina til dette på kinesisk som initiativet med »Ét bælte, én vej«; på engelsk ofte blot kaldt initiativet for Bæltet og Vejen. Med hensyn til det potentiale, som dette har, er her blot nogle af tallene: 20.000 km højhastigheds-jernbanelinjer i Kina, alle bygget inden for det seneste årti – mere end i resten af verden tilsammen; et titals milliarder af dollars i direkte investering i nationerne i området; en forøgelse af kontrakter om tjenesteydelser på over 33 % i løbet af blot ét år langs Bæltet og Vejen; Kinas Eksport/Importbank har udestående engagementer i flere end 1000 projekter og har for ganske

nylig underskrevet aftaler om omkring 500 nye projekter i nationerne langs Bæltet og Vejen. Kina er i færd med at udbygge 150.000 stipendier, som tilbyder uddannelse til 500.000 eksperter til uddannelse i Kina; har etableret 500 Konfucius-institutter i hele verden; har initieret flere end et dusin økonomiske samarbejdszoner; frihandelsaftaler, og er i øjeblikket engageret i flere end 40 energiprojekter – inklusive omkring 20, der lige er blevet etableret i år i Bæltet og Vejens nationer.

Hvordan kan vi så blive en del af dette? I magasinet *Chronicles* udgave fra 21. nov. er der et forslag fra Edward Lozansky og Jim Jatrus. Lozansky er præsident for det Amerikanske Universitet i Moskva. De skrev en artikel med titlen, »The Big Three: America, Russia, and China Must Join Hands for

Security, Prosperity, and Peace« (De tre store: Amerika, Rusland og Kina må gå sammen om sikkerhed, velstand og fred). To uddrag: De indleder deres artikel, »Med Donald Trumps sejr over Hillary Clinton får vi måske aldrig at vide, hvor tæt Amerika og hele menneskeheden kom på atomkrig«. Med en beskrivelse af verdenssituationen afslutter de med et forslag: »Præsident Donald Trump kan rette tidligere amerikanske præsidenters fejl. Snarere end modstandere kan Rusland og Kina blive Amerikas vigtigste partnere, og som er, er vi overbevist om, rede til at respondere positivt. Tiden er inde for Trump og Amerika til at tage initiativet til samarbejde mellem USA, Rusland og Kina hen imod en tryk, fremgangsrig og fredelig fremtid. Et Trump-Putin-Xi 'Store Tre-topmøde' bør være en prioritet for den nye, amerikanske præsidents første 100 dage.«

Jeg vil nu bede Jeff Steinberg om at fylde verdensbilledet ud og forklare vore seere, hvilke flanker, hvilke håndtag, hvilke vægtstænger vi har for at ændre USA's politik på dette tidspunkt?

Jeffrey Steinberg (efterretningsredaktør, EIR): Det er

indledningsvist meget vigtigt at indse, at vi befinder os i en periode med forandring. Vi ved visse ting om konsekvenserne af det amerikanske præsidentvalg og andre nationale valg den 8. nov. Jeg mener, at Lozansky og Jatrus gjorde en fundamental pointe meget klart: Der forelå en meget alvorlig fare, baseret på Hillary Clintons kampagneretorik, baseret på politikker, der blev stadigt mere aggressivt forfulgt af præsident Barack Obama mod slutningen af hans otte år i embedet; at vi havde kurs mod den værste krise mellem USA og Rusland, som vi nogen sinde har oplevet – måske endda værre end Cubakrisen i 1962. Så Hillary Clintons nederlag er virkelig afslutningen af præsidentskaberne Bush' og Obamas 16 år lange tyranni. Hvor hurtigt, vi kan vende politikken omkring under det nye Trump-præsidentskab, og i hvilken retning, udnævnelserne til hans administration vil gå, er alt sammen ukendte faktorer; vi har ingen vished om dem.

Det, vi ved, er, at især i kølvandet på APEC-topmødet, der netop er afsluttet i sidste uge i Lima, Peru, og som dernæst efterfulgtes af den kinesiske præsident Xi Jinpings statsbesøg til Peru og dernæst til Chile, og forud for topmødet var han i Ecuador; og vi ved, at der er en enorm mulighed derude for USA, under et Trump-præsidentskab, for netop at gå med i det, der altid har ligget på bordet som en åben invitation til USA; nemlig, at USA kan tilslutte sig projektet om Verdenslandbroen. For, uden et USA er det meget vanskeligt at opfatte dette som en Verdenslandbro, hvilket er det, verden virkelig har brug for lige nu. Der har været meget indledende telefondiskussioner mellem nyvalgte præsident Trump og den russiske præsident Putin; de synes at være blevet enige om at have et personligt topmøde hurtigt efter tiltrædelsen – som finder sted den 20. januar. Det er ligeledes tanken, at præsident Trump, efter tiltrædelsen, også ret hurtigt skal mødes med den kinesiske præsident Xi Jinping. Jeg mener, at Lozansky-Jatrus-ideen om et trilateralt møde ville være ekstraordinært værdifuldt. Det er vigtigt at huske på, at, i 1944, var det præsident Franklin Roosevelts kurs i sine

handlinger for at etablere De forenede Nationer – hvilket skete i 1945 – at inkludere både Sovjetunionen og Kina i FN's Sikkerhedsråds fem permanente nationer. Husk på, at Roosevelt forstod, at der var imperiepolitikker, der stadig var kernen i Det britiske Imperium med Churchill, og på lignende måde med Frankrig. Så ideen med at have Rusland – dengang Sovjetunionen – og Kina i dette permanente Sikkerhedsråds kernegruppe, reflekterede den kendsgerning, at Roosevelt dengang så udsigten til denne form for et alliancesystem hen over Eurasien. Jeg mener, at der er en historisk baggrund, for netop denne form for russisk-kinesiske samarbejde, at se hen til her. I de seneste 15 år har det været en hjørnesteen i Lyndon LaRouches globale politik med et USA-Rusland-Kina-Indien-samarbejde, især omkring videnskabelige programmer; især udforskning af rummet, som basis for global fred og udvikling. Så disse ideer er fremlagt.

Den 20. november sagde general Michael Flynn, kort tid efter, at han var blevet udnævnt af nyvalgte præsident Trump som national sikkerhedsrådgiver, i et interview med Fareed Zakhari på CNN, at, efter hans mening, var den eneste måde at håndtere problemerne med den jihadistiske terrortrussel i Mellemøsten og Nordafrika på længere sigt at have et globalt samarbejde omkring en Marshallplan – han brugte udtrykkeligt dette udtryk. Han sagde, hvis man ser på, hvad Europa var i stand til at præstere i kølvandet på Anden Verdenskrigs ødelæggelser, og den rolle, som Marshallplanen spillede; det var ikke det hele, men det var et vigtigt element i den økonomiske genrejsning efter krigen. Et perspektiv af denne art er virkelig den vindende strategi for at håndtere befolkningstilvæksten og spredningen af den saudisksponsorerede jihadisme i hele Mellemøsten/Nordafrika-området. Det går også ind i Sydvestasien.

Der findes altså enorme potentialer; de er i vid udstrækning foreløbigt ikke realiseret med hensyn til den forandring, der kommer med den ny administration. Men, som du sagde, Jason

[Ross], så er der ingen grund til at vente til januar. Den nyvalgte præsident Trump krævede udtrykkeligt, i en tale i Charlotte, North Carolina, en genindførelse af Glass-Steagall. Det er i begge de to store politiske partiers valgplatform for dette års valg; både Demokraterne og Republikanerne har vedtaget det. Det var en Trump-delegeret til GOP [Grand Old Party – det Republikanske Parti] komiteen for politisk strategi, der introducerede Glass-Steagall. Der er senatorerne Elizabeth Warren, og vigtigere endnu, Bernie Sanders, som siger, at de er villige til at række over midtergangen og arbejde sammen med Donald Trump, hvis samarbejdsspørgsmålene inkluderer og virkelig begynder med Glass-Steagall. Så dette er noget, der ikke behøver at vente til januar og tiltrædelsen og den nye Kongres. Der er fremstillet lovforslag for Glass-Steagall i både Repræsentanternes Hus og Senatet. Et af forslagene i Huset har en ordlyd, der er identisk med Senatsforslaget. Som vi så det med vedtagelsen af underkendelsen af JASTA-vetoet, hvis lederskabet i Kongressen giver grønt lys, kan Glass-Steagall bringes til debat i begge huse og vedtages inden for få timer. Underkendelsen af JASTA-vetoet tog to timer om morgenen i USA's Senat, og to en halv time eller så om eftermiddagen i Huset. Det opnåede man på en enkelt dag i Kongressen. Så der er ingen som helst grund til, at vi ikke omgående kan gennemføre det – i bogstavelig forstand i næste uge, når Kongressen atter samles efter Thanksgiving-ferien; og den vil sidde i de næste fire uger. Der er intet til hinder for, at vi kan få Glass-Steagall tilbage som landets lov før juleferien, så vi har det på plads til den nye administration; og tiden er rent ud sagt af afgørende betydning. Vi ved ikke, i betragtning af situationen med Deutsche Bank, med Royal Bank of Scotland, med de største, amerikanske for-store-til-at-lade-gå-ned-banker, der sidder på derivater til \$252 billion. Det er 30 % mere end det var på tidspunktet for krakket i 2008. Det sidder på toppen af et meget tvivlsomt kapitalgrundlag på \$14 billion; i virkeligheden er det sandsynligvis meget mindre end det, for nogle af de værdipapirer, som bliver talt med som

kapitalreserver, er grundlæggende set illikvide og kan ikke – selv i nødstilfælde – gøres likvide.

Så vi kunne altså vågne i morgen, eller mandag morgen, eller midt i næste uge, og finde, at hele det transatlantiske banksystem er nedsmeltet. Så Glass-Steagall er altså et presserende hastespørgsmål; og det forudsætter dernæst de andre hovedelementer i LaRouches Fire Love. Det er et kreditsystem; investering i store infrastrukturprojekter; og en genoplivning af de mest avancerede, videnskabelige programmer, inklusive en storstilet tilbagevenden til rummet og det internationale arbejde for endelig at opnå det fulde gennembrud inden for fusion. Alle disse ting er på bordet, men igen, så er der ingen garantier; intet er blot tilnærmelsesvis sikkert mht., hvad det næste, der vil ske, bliver. Vi kan ånde lidt op, fordi faren for krig med Rusland og Kina er blevet meget reduceret; og der er en masse potentiale. Der er en masse af den form for overgang som fra Jimmy Carter til Ronald Reagan i luften som et potentiale; men intet af det er endnu fuldt ud realiseret. Folk må indse, at dette er et tidspunkt med store muligheder. Det vil blive et krav fra befolkningen under det rette lederskab, der er orienteret mod de rette politikker, der virkelig kan gribe muligheden. Hvis vi venter til januar eller februar næste år, hvem ved så, hvilke slags sabotageoperationer, man vil køre?

Man kan gå ind på Craigs Liste og finde dækgrupper for George Soros, såsom MoveOn.org og blacklivesmatter.org, der tilbyder \$1500 om ugen for, at folk render rundt som idioter og protesterer imod resultatet af valget. Der er en hel del usikkerhed med hensyn til, hvad der foregår, samtidig med, at der er store muligheder. Vi må sikre os, at vi tager lederskabet mht. at gribe øjeblikket.

Ovenstående er første del af det Internationale Webcast; det engelske udskrift af hele webcastet følger her:

MAKE THE MOST OF THE OPENNESS IN POLICY NOW,

**TO INSURE A NEW PARADIGM FOR THE UNITED STATES
BEFORE THE INAUGURATION**

**LaRouche PAC International Webcast, Saturday, November 26,
2016**

JASON ROSS: Hi there! Today is November 25, 2016;
and
you're joining us for our regular webcast here from
larouchepac.com. My name is Jason Ross; I'll be the host
today.

I'm joined in the studio by Ben Deniston, my colleague here at
LaRouche PAC; and via video by Jeff Steinberg of *Executive
Intelligence Review*.

This discussion is taking place 2.5 weeks after the
November
8, 2016 Presidential election in the United States. Since
then,
we've seen a whirlwind of speculation about Cabinet
appointments,
including some Cabinet appointments for the Trump
administration.
We've also seen some significant international news, such as
the
APEC summit which occurred last weekend; the Asia-Pacific
Economic Cooperation summit that included very significantly
new
Philippines' President Duterte and Chinese Xi Jinping among
the
many leaders who were there. At this conference, Duterte
again
emphasized that the Philippines no longer considers itself to
be
a US colony; and is pursuing an independent policy
economically
with China, countering the attempts to create conflict, for
example, in the South China Sea. President Xi Jinping went on
a

tour of Latin America while he was at the APEC summit. So in addition to Peru – which hosted the event – he also visited Chile and Ecuador; where he spoke, among other things, about the bioceanic corridor, a plan for a rail link between the Pacific and Atlantic sides of South America; about setting up science cities. He was greeted by President Correa in Ecuador, who considered Xi Jinping's trip the most significant event to occur in Ecuador's history; based on the potential that it offered that nation.

So, this New Paradigm, being led politically and economically at present by Russia and by China, comes as a result of decades of organizing by the LaRouche Movement, by Lyndon and Helga LaRouche; such that there is now a New Paradigm taking an increasingly larger portion of the world in a very positive direction. Our job at present isn't to get the hottest news on what Trump's appointments will be, etc. It is to shape US policy; as we successfully did in forcing an override against Obama's veto of the Justice Against Sponsors of Terrorism Act. And as we stand poised to do now with getting the Congress – during this lame duck session – to implement Glass-Steagall, the necessary first step for an economic recovery. Glass-Steagall is the law that Franklin Roosevelt had put in place that created 60+ years of stable, boring, stable productive banking in the United States; rather than the kind of gambling that we see now.

Let me pull up this chart [Fig. 1] just to show a bit of

this success that we've seen along the Chinese economic program.

Along the One Belt, One Road nations which includes both the – there's two components to China's project on this; the Silk Road

economic belt, which you see the nations in blue, and the 21st Century Maritime Silk Road in orange. Together, China refers to

this in Chinese as the "One Belt, One Road" initiative; in English, often just the Belt and Road initiative. As far as the

potential that this holds, these are just some of the figures: 20,000 km of high-speed rail in China, all built within the last

decade – more than the rest of the world combined; tens of billions of dollars of direct investment into nations of the region; an increase in services contracts of over 33% in just one

year along the One Belt, One Road; the Export/Import Bank of China has outstanding involvement in over 1000 projects, and just

recently has signed up about 500 new projects along the Belt and

Road nations. China is extending 150,000 scholarships offering

training for 500,000 for professionals for training in China; has

set up 500 Confucius institutes around the world, has initiated

over a dozen economic cooperation zones; free trade agreements,

and is engaged currently in over 40 energy projects – including

about 20 that were just set up this year among One Belt, One Road

nations.

So, how can we become a part of this? Well, a

proposal was made in the November 21st issue of {Chronicles} magazine by Edward Lozansky and Jim Jatrus. Lozansky is the President of the American University in Moscow. They wrote an article called, "The Big Three: America, Russia, and China Must Join Hands for Security, Prosperity, and Peace". Two excerpts. They open their article, "With the defeat of Hillary Clinton by Donald Trump, we may never know how close America and all mankind came to nuclear war." In describing the world situation, they end with a proposal: "President Donald Trump can correct the mistakes of past U.S. presidents. Rather than adversaries Russia and China can become America's essential partners and are, we are convinced, ready to respond positively. It's time for Trump and America to take the initiative for U.S.-Russia-China cooperation towards a secure, prosperous, and peaceful future. A Trump-Putin-Xi 'Big Three Summit' should be a priority for the new U.S. President's first 100 days."

So, I'd like to ask Jeff Steinberg to fill out the world picture, and detail for our viewers what are the flanks, what are the handles, the levers that we have for shifting US policy at this time?

JEFFREY STEINBERG: Thanks, Jason. For starters, it's very important to realize that we're in a period of significant flux.

There are certain things that we know about the consequences of the US Presidential elections and other Federal elections on November 8th. And I think Lozansky and Jatrus made one very

fundamental point quite clearly: That there was a very grave danger based on the campaign rhetoric of Hillary Clinton, based on the policies that were pursued even ever more aggressively towards the end of his eight years in office by President Barack Obama; that we were headed for the worst crisis between the United States and Russia that we ever experienced – worse perhaps even than the Cuban Missile Crisis of 1962. So, the defeat of Hillary Clinton really is the end of the 16-year tyranny of the Bush and Obama Presidencies. How rapidly we can turn the policies around under the new Trump Presidency, where the Cabinet appointments are going to go, these are all unknowns; they're not certain to us.

So, we do know that particularly in the aftermath of the APEC summit meeting that just concluded last week in Lima, Peru, which was then followed by state visits by Chinese President Xi Jinping to Peru and then to Chile afterwards; and prior to the summit, he was in Ecuador. We know that there's a tremendous opportunity out there for the United States, under a Trump Presidency, to precisely join in what has always been on the table as an open invitation to the United States; namely, for the United States to join in the World Land-Bridge project. Because without the United States, it's very difficult to conceive of this as a World Land-Bridge; which is really what the world requires right now. There have been very preliminary phone discussions between President-elect Trump and Russian President Putin; they seem to have reached an agreement that they will have

a face-to-face summit meeting soon after the inauguration – which is January 20th. The idea, similarly, is for President Trump, once he's inaugurated, to also meet quite soon with Chinese President Xi Jinping. I think the Lozansky-Jatrus idea of a trilateral meeting would be extraordinarily valuable. I think it's important to remember that in 1944, the orientation of President Franklin Roosevelt in the move to establish the United Nations – which happened in 1945 – was to include both the Soviet Union and China among the permanent five nations of the UN Security Council. Remember, Roosevelt understood that there were imperial policies that were still at the core of the British Empire with Churchill, and similarly with France. So, the idea of having Russia – the Soviet Union at the time – and China in this permanent Security Council core grouping, reflected the fact that Roosevelt at that time saw the prospect of that kind of an alliance system across Eurasia. So, I think that's there's an historical basis to look to here for exactly this kind of Russia-China cooperation. For the last 15 years, a cornerstone of Lyndon LaRouche's of global policy has been a US-Russia-China-India cooperation, particularly on scientific programs; especially space exploration, as the basis for global peace and development. So, those ideas are out there.

On November 20th, soon after he was named by President-elect Trump to be the National Security Advisor, General Michael Flynn, in an interview with Fareed Zakhari on CNN, said that in his

view, the only way to deal with the long-term problem of the jihadist, terrorist threat in the Middle East and North Africa, was for there to be a global cooperation on a Marshall Plan – he used that term explicitly. He said, if you look at what Europe was able to accomplish in the aftermath of the devastation of World War II, and the role that the Marshall Plan played; it was not the whole thing, but it was an important element of the postwar recovery. That kind of perspective is really the winning strategy for dealing with the population growth and this spread of Saudi-sponsored jihadism throughout the Middle East-North Africa region. It extends into Southeast Asia as well.

So, there are great potentialities; they are largely as yet unrealized in terms of the change coming with the new administration. But I think, Jason, as you correctly said, there is no reason to wait for January. President-elect Trump, in a major campaign speech in Charlotte, North Carolina, explicitly called for reinstating Glass-Steagall. It's in the platforms of both major political parties from this year's elections; the Democrats and the Republicans both adopted it. It was a Trump delegate to the policy committee of the GOP who introduced the Glass-Steagall. You've got Senators Elizabeth Warren, and more importantly, Senator Bernie Sanders, saying that they're prepared to reach across the aisle and work with Donald Trump if the issues for collaboration include and really start with Glass-Steagall. So, this is something that does not have to wait

for January and the inauguration and the new Congress. There are Glass-Steagall bills in both the House and the Senate. One of the House bills has the identical language as the Senate bill. As we saw with the JASTA veto override vote, if the Congressional leadership gives the green lights, then Glass-Steagall can be brought to the floor of both houses and can be debated and voted within a matter of hours. The override of JASTA took two hours in the morning for the US Senate, and two and a half or so hours in the afternoon for the House. It was accomplished in one legislative day. So, there's no reason whatsoever that we can't move immediately – literally next week when Congress is back in session after Thanksgiving; and they're there for three weeks. There's no reason that we should not have Glass-Steagall back as the law of the land before the Christmas recess. So that we hit the ground running with the new administration; and frankly, time is of the essence. We don't know, given the situation with Deutsche Bank, with Royal Bank of Scotland, the largest US too-big-to-fail banks are sitting on \$252 trillion in derivatives. That's 30% more than it was at the time of the 2008 crash. That's on top of a very questionable capital base of \$14 trillion; the reality is that it's probably much less than that, because some of the assets that are allowed to be counted as the capital reserves, are basically illiquid and can't be – even

on

an emergency basis – made liquid.

So, we could wake up tomorrow morning, or Monday morning, or

the middle of next week, and find that the entire trans-Atlantic

banking system has blown out. So, Glass-Steagall is an urgent,

immediate issue; and it then begs the other three key elements of

LaRouche's Four Cardinal Laws. Which is a credit system;

investment in major infrastructure projects; and a revival of the

most advanced scientific programs, including a major return to space and the work internationally to finally achieve the full

breakthrough on fusion. All of these things are on the table, but again, there are no guarantees, there's nothing that's

even

remotely certain about what's going to come next. We can breathe

a little easier because danger of war with Russia, with China is

greatly reduced; and there's a lot of potentiality. There's a lot of the kind of transition from Jimmy Carter to Ronald

Reagan

in the air as a potential; but none of it is fully realized yet.

So, people are going to have to realize this is a moment of great

opportunity. It's going to be an outpouring of the population under the right kind of leadership, directed at the right

policies, that can really seize the opportunity. If we wait

until January of February of next year, who knows what kind of sabotage operations are going to be run?

You can go on Craig's List and find George Soros front groups, like MoveOn.org and blacklivesmatter.org, offering \$1500

a week for people to run around like idiots, protesting against the outcome of the election. There's a great deal of uncertainty, in terms of what's going on, at the same time that there's great opportunity. We've got to make sure that we take the lead in seizing the moment.

ROSS: Great! Thanks! In terms of the long-term outlook of where we're going to go, what our policy should be, a major aspect of this goes beyond legislation that affects us only here on Earth.

A major component, in fact the fourth component of the Four Laws of Mr. LaRouche, the last one being the fusion driver crash program, is connected with our existence beyond the planet, also out in space. Ben wrote an article that's going to be in the upcoming issue of the *Hamiltonian* about what a U.S. space policy ought to be, and about the really long-term goals that we have to have, and why this is important and essential. So, could you tell us about that, Ben?

BENJAMIN DENISTON: Gladly! As viewers are aware, this has been an ongoing subject of discussion. Mr. LaRouche, as Jason is saying, has put a major, major focus on, as a critical part of the needed recovery program and the future of mankind. In this article we tried to elevate people's thinking about space, especially in the context of so many years and administrations and decades of just zero-growth policies.

One thing that's being discussed now, which is interesting and useful, is how much NASA has been hijacked for this global warming crap. A lot of NASA's budget has been redirected to "Earth sciences." Not all Earth sciences are bad. There's a lot of interesting science to learn about the Earth. But Earth sciences is often a front to push this fraud of some man-made global warming crisis. So, there's some discussion about NASA being redirected away from wasting their time on this phony, phony, fake crisis, which is not something we need to be concerned about, and redirecting back to exploration. Surprise, surprise. The Moon has come back now as a central subject of the discussion. Anybody who had any sense would realize that once Obama was out, this crazy asteroid mission [The Asteroid Impact and Deflection Assessment (AIDA) mission] would likely be tossed aside. Anybody who is serious would recognize that the Moon is the next place to get back to.

As Jeff was referencing, there's a lot of discussion, a lot of openness. From our work and discussions with Mr. LaRouche, I think it's critical to really raise the level of discussion to the right basis. We can have exciting missions, we can have inspiring missions, but the question to ask is: are we going to have a program where the investments are going to be the basis for creating a whole new level of activity, that will allow us to do orders of magnitude more than we were able to do prior to that investment? Is this going to create what Mr. LaRouche had once defined as a "physical-economic platform?" Is this going

to

create an entirely new platform of activity, of potential – of infrastructure, of energy-flux density of technologies – which comes together to support a qualitatively new level of potential

activity for mankind?

That is the issue we want to put on the table right now.

This goes directly to the vision of Krafft Ehrlicke, the early space pioneer who worked very closely with Lyndon and Helga LaRouche in the '80s, who was one of the leading space visionaries, who had outlined in great detail the initial basis

of mankind expanding to really becoming a Solar System species.

I'm going to get back to his work in a minute. Mr. LaRouche's concept of the "platform" is really critical. He introduced this,

I think it was around the year 2010, 2009, something like that.

He was coming up against a real lack of understanding of the significance of what "infrastructure" really means, in its true

scientific sense. Unfortunately, this has become somewhat of a buzzword that a lot of people throw out there. "We need to rebuild our infrastructure" has become a kind of a hot campaign-trail word to use to get some support.

The real understanding of what qualitative revolutions in

infrastructure systems mean for mankind's continual creative progress is not connected to the way most people use that term.

Mr. LaRouche defined the very profound and critical assessment of

looking at the development of human civilization in these stages

of platforms. He said, go back to thousands of years ago, when

the dominant cultures were trans-oceanic maritime cultures.

What

you began to see, with the development of inland waterways, inland river systems – he had put a big point on what Charlemagne was doing during his reign in central Europe in developing these canal systems and river systems – was a qualitative revolution above what had existed prior, with these

trans-oceanic civilizations: the development of these inland waterways. That defined a new platform of activity that supported

a qualitative leap in what civilization was able to accomplish.

The next leap came with the development of rail systems,

railroads, especially trans-continental railroads, typified by what Lincoln had spearheaded with the trans-continental railroad

across America. With these rail systems, with the new technologies of steam engines powering these rail systems, the higher energy-flux density of coal-powered steam engines, this enabled mankind to begin to develop the interior regions of the

continent, in completely new ways, and defined a totally new relationship of mankind, of civilization, to the environment around him. It defined a qualitative increase in mankind's "potential relative population density," as LaRouche had developed that metric for understanding the science of economic

growth. It made things that were at one point incredibly expensive or challenging or risky, become just day-to-day regular activities.

I think back to the early phases of these frontier explorations of the American Continent. You go back to the Lewis

and Clark Expeditions, where to travel from the east coast

across

the entire mainland of the continent to the west coast required

someone like the leading skilled frontiersmen, and a very dangerous, very challenging mission, which was a very brave undertaking for a handful of people to actually be able to accomplish that. Some decades later, with the rail system, with

the infrastructure of this railroad platform, any family could do

this. With your young children, you could hop on the rail line and get across the country. Any entrepreneur could come out and

take advantage of the development of new territories that were completely inaccessible before. It was a complete transformation

in our most fundamental ability to exist on the planet in these

different territories.

Now what does this have to do with space? This is how we

should be thinking about space exploration, space development—things that we view today as incredibly expensive, difficult, dangerous missions. We should be thinking now what kind of investments can we make to ensure that those then become

regular, day-to-day even, activities that we can support very easily. What will it take to create a Solar System physical-economic platform that will enable mankind to do much more, much easier, than we can today? That's the metric we want

to set. That's the measuring rod we want to utilize, to determine

what kind of space program, what kind of policy we need today.

In breaking this down, this might not include everything,

but in some of our work in the Basement with our discussions

on

this subject, I think we can really, very usefully look at three

categories of activity – three categories of infrastructure and

technologies – which define the basis, you could say the pillars, of a Solar System platform, of an ability to qualitatively expand mankind's ability to access the Solar System

in completely new ways, to make things we currently view as singular flagship missions, [into] just regular, easy activities

that we can do, orders of magnitude more of than we can now.

What we want to look at are these three categories of activity:

(1) Access to space. What's our ability to get from Earth's surface up into Earth orbit? Initial basic access to space.

(2) Travelling in space. Getting around the Solar System. Getting from one planetary body to the next.

(3) Developing resources. Developing the capabilities to utilize

the resources available to us throughout the Solar System, not having to take everything with us everywhere we go, but be able

to develop the wealth that's available out there; to utilize it

on site and transport it around, even bringing stuff back to Earth that we can't necessarily get from Earth.

If you look at these three pillars, these three categories

together, and if you make qualitative breakthroughs in each of these together, this really comes together to define a new

platform of activity, a new standard that will enable the kind of leap that will transition us from viewing space as a Lewis and Clark style expedition, to a trans-continental railroad style relationship to the Solar System.

I just want to take a couple minutes and go through just some sense of what areas we can see breakthroughs in each of these categories. Go to the first slide we have displayed. [Fig.

1] It has been said that getting from Earth's surface to low Earth orbit, is half-way to anywhere in the Solar System. In a certain sense that's very true. If you have a sense of the scales, that might sound very, very strange, because, just in terms of distance, low Earth orbit [begins] about 160 km, about 100 miles, up above your head. If you want to travel to the Moon, you're talking about hundreds of thousands of miles. If you want to travel to another planet, you're talking about millions of miles.

It's a little funny to think that the first 100 miles, compared to hundreds of thousands or millions, is actually half of the trip. But if you look at the energy requirements and what it takes to actually start from just being on the Earth's surface and getting into orbit, that is the case. It is a tremendous amount of energy requirement to get from Earth's surface up into Earth orbit.

The graphic here displays this, in terms of travel from Earth's surface to different planetary bodies, measured in the standard terms used for Solar System travel, which is your

change

in speed. To get into Earth orbit requires not just going up 100

miles, but actually changing your speed, from your current velocity sitting here on the Earth, to something that will allow

you to stay in orbit. If you want to change orbits, or travel around, you can measure that, in terms of changes in velocity. So that happens to be the metric here; but you can see the lowest

dark blue bar on each of these graphics shows that literally far

more than half of the requirement is just getting from Earth's surface to Earth orbit.

ROSS: So, this is half of the speed that you're getting;

this doesn't mean half of the energy, or half of the fuel, or anything like that.

DENISTON: Yeah. Once you start to include that, it would

be even more energy requirements; because you've got to lift your

fuel that you're going to use for the different travels into orbit with you. It definitely gets a little more detailed if you

want to get into it, but this is literally the change in speed requirements to get into Earth orbit and then to leave Earth orbit is very significant.

So, there's improvements being made in rocket systems to get

up more efficiently, but there are new technologies that are just

sitting there on the horizon; they've been sitting there for decades, frankly, that would dramatically lower the cost, lower

the requirements, and the point is, dramatically increase the accessibility of space to mankind. One technology that has been discussed for a long time is space planes. Here in the graphic you can see a relatively recent article covering studies in China on interest in China to develop what some people call single-stage-to-orbit space planes. So, you can get on a plane on a runway – it's probably going to be a little bit longer than your standard runway for airplane travel – and you can ride a single space plane from the runway all the way up into Earth orbit. A lot of this depends upon much more advanced engine designs that can utilize the oxygen in the atmosphere at higher speeds and at higher altitudes to continue to provide thrust. But these things could dramatically lower the cost, the energy requirements of getting people and payloads up into Earth orbit; far more than a lot of the discussion about these reusable rockets and some of the developments going on in improving rocket systems to get from Earth's surface into Earth orbit.

ROSS: This is a technology that was in LaRouche's "Woman on Mars" video from the 1980s, right? It talked about beginning with an airplane, and then turning into a rocket. The big benefit being that you can use the oxygen in the atmosphere instead of carrying it with you, is that right? Is that what makes this more effective?

DENISTON: Yeah, absolutely. These rocket systems have to carry the oxygen as part of the rocket to combust to provide

the thrust. These are more innovative engine designs – air-breathing engines that can use the oxygen in the atmosphere.

As you said, this has been researched in the United States with different scramjet designs. Yeah, Mr. LaRouche featured some of this, which he had developed I think in some close discussion with some Italian colleagues at the time in his collaboration with the Fusion Energy Foundation; and had made it a major part of his "Woman on Mars" mission.

But this is being developed; this is live. Again, you're seeing clear interest in China; there's interest in the United States; there's a company in the United Kingdom that's developing very interesting engine designs that can utilize these capabilities. If you want to take it a step further, another thing that's been discussed is using vacuum tube maglev technologies to launch from Earth orbit into space. This might be a little more frontier and not quite as around the corner as these space planes; but this is the kind of stuff that we should be thinking about. Again, the point is, completely revolutionizing mankind's access to low-Earth orbit and then to the Solar System. So, this is the first major hurdle. If you get some solid infrastructure developments that can enable mankind to overcome this hurdle more easily, you're creating the basis for a much broader expansion of mankind's activity.

The next pillar, the next category is travel in space. And

again, this is an issue that Mr. LaRouche has been campaigning on for decades. Space travel requires nuclear reactions; chemical fuel just doesn't have the energy density to provide quick and efficient access to the Solar System. We can get to the Moon; that's OK. It probably would be nice to get there a little bit quicker, but that's our next door neighbor in terms of the Solar System. If you want to get to Mars, you want to get around to other places in the Solar System, you've got to get to nuclear reactions. The heart of this is the fact that the energy density, the energy per mass of nuclear reactions is, on average, on the order of a million times greater than the energy per mass in chemical reactions; even as broad categories, setting aside the particular fuel you use in either case.

A million times is just a big number, but for one quick comparison, you take the fuel used for the Space Shuttle launch – those two solid rocket boosters on either side, the large tank in the middle filled with liquid fuel. You take the weight of all that fuel together, some of the most advanced chemical reactions we have for fuel for space launch; how much weight of nuclear fuel would it take to contain the same amount of energy? You're talking about 10 pounds! One suitcase full of nuclear fuel contains the same amount of energy as all three fuel tanks of the Space Shuttle. To be fair, you couldn't necessarily use that fuel the same way to launch the Space Shuttle; you have

to
have systems that can actually combust it and get thrust out
of
it. It's not just the energy content as the only issue, but
that
is the defining characteristic that makes nuclear reactions
key
to getting around the Solar System; enabling things like
travelling at constant acceleration. Instead of just
initially
firing your thruster and basically floating on an orbit to get
to
different planetary bodies – which is what's often proposed
for
getting people to Mars; which would take on the order of six,
seven, eight months to do. If you had nuclear reactions –
especially fusion reactions – you can be accelerating for half
the trip, and decelerating the second half of the trip; you
can
cut that time down to weeks or even days.

We were all excited that New Horizons got to Pluto.
Unfortunately, it didn't have the fuel in it and the engines
to
slow down when it got there; which is too bad, because it
spent
ten years getting there, and even just passing by in the
course
of a couple of weeks, found amazing things. Imagine if it
actually got to stop and stay? If you had nuclear reactions,
that the type of stuff you could be doing. If you had
one-gravity acceleration, so you're constantly accelerating,
providing the thrust that creates the equivalent of one Earth
gravity for the crew on the space ship, it would literally
take
16 days to get to Pluto. Compared to New Horizons taking ten
years to get there; that's when the orbits are closest, but
maybe

a few more days in sub-optimal conditions.

You're talking about a complete revolution in our ability to efficiently get around the Solar System; travel to different planetary bodies; visit multiple locations. If you want to send people to Mars, this is the way to do it. If you want to send people out to other places, this is the way to do it. Even robotic missions; you want to get around and do way more exploration. There's so much we don't know about all these planets, about their moons; there's just so much to figure out.

These are the kinds of systems that are going to create vast improvements in our ability to do it.

And again, the third category is developing the resources in space; developing the ability to utilize what's available to us on the Moon, on Mars, on different asteroids. This is something we don't really do at all, yet. So, you have to bring basically everything with you through that very costly energy-intensive first hurdle of getting from Earth's surface up into Earth orbit, through travelling the vast distances of space. This is just this very early pioneer style mode of activity. Whereas, if we're going to be serious about this, we need to develop the capabilities to utilize the resources that are there; and eventually look to serious industrialization and development of advanced systems out in space, on-site at different planetary bodies. One critical driver to this whole thing that we've put a major focus on is the development of helium-3 from the Moon. Helium-3 being an absolutely unique, excellent fusion fuel; which

is basically absent on Earth, but relatively abundant all over the lunar surface, and could be an excellent fuel for fusion propulsion in space and also to provide electricity energy back here on Earth. There's been years of serious study and designs and investigations of how to go to the Moon, develop the systems to process the regala[ph], extract the helium-3; and initiate real industrial-style processes; developments on the lunar surface. That's just one example. You want to get oxygen, hydrogen, metals; asteroids are also potentially very useful places to develop the resources. So, as a third category, the general idea of developing advanced capabilities to utilize and create what we need in different regions of the Solar System.

If you put this together and look at these things synergistically as integrated technologies, infrastructure systems, levels of energy flux density; as a whole they define for mankind a completely different relationship to the Solar System. The question is, are we making investments that are bringing us to that level? Can we say that the investments we're going to make in this next administration are going to be taking mankind in that direction, to be able to support these qualitatively higher levels of activity to the point where we can honestly look back in a couple of generations and see the space activity going on now as equivalent to Lewis and Clark style explorations of the West; and have mankind have the capabilities to regularly visit many planetary bodies and do all we want around the Solar System? That's the vision that we need.

We were talking about this with Mr. LaRouche earlier today,

and he again said, "Your starting point is Krafft Ehrlicke."
And
Krafft Ehrlicke's industrialization of the Moon really I think
is
the critical driver program that can get a lot of this going.
As
I said, we have helium-3 on the Moon; that puts fusion
directly
right there on the table. You're talking about developing
industrial capabilities and mining capabilities on the Moon.
If
you're serious about doing this, you want to increase our
access
to space from the Earth's surface. So, it is excellent that
we're seeing a lot of discussion about the Moon coming on the
table again; but I think the issue is, are we going to pursue
this Krafft Ehrlicke vision for a real industrial development?
Although he might have used different terms in discussing it,
he
had exactly the same conception that Mr. LaRouche has: That
this
is the basis for mankind's much broader expanse. Really the
essential nature of the type of qualitative changes that
mankind
goes through in his natural growth and development as a very
unique species on this Earth and hopefully tomorrow in the
Solar
System.

As Jason mentioned, some of this is discussed in an
article
that's going to be released in the next issue of the
Hamiltonian. This is an ongoing subject of discussion, but
with the openness now, I really think it's critical we set the
level of discussion on that basis.

ROSS: Mhmm; that's aiming pretty high, that's good.
I

think that's a really apt description that you got about comparing Lewis and Clark. It used to be a really difficult thing to cross the continent; now it isn't. Or think about the Silk Road. The ancient Silk Road. If you're trying to develop that region of the planet with camel caravans, and you contrast that with what China is able to do now with building rail networks and helping build them and road networks in these neighboring countries; you totally transform the relationship to that area. The old development of human settlements along coasts, along oceans or along rivers; and then by the chemical revolution, by the ability to have steam power – also canals earlier, but still connected to water; but with steam power, it made it possible to open up the interior of the continents. And with the potential for nuclear power, then the Solar System becomes something that's accessible to us in a meaningful or more regular way than an exotic, years-long, life-threatening trip.

The other aspect, which you talked about is, if you look at what's going on with the New Paradigm in the world; what China's doing, with the way things are being reshaped politically also around Russia. And then you look at the scientific advancements that are being made, where China's got a very top-line in the world super-conducting tokamak for fusion research. The major breakthroughs in terms of lunar exploration – that's China right now; China's going to be landing on the far side of the Moon; China had the first soft landing on the Moon in decades. This is

really a potential. With their far side of the Moon landing, China will be able to take the first photographs of our universe

in the very low radio range; it's never been done before.

We'll

have access to a whole new sense of sight about the universe around us.

So, I think it's very exciting. It's definitely much more

thrilling than most of the discussion that takes place about this

policy or that policy, when you think big like that.

DENISTON: Mr. LaRouche's platform concept is so key. People just don't have the idea of this type of qualitative leaps that

are natural for mankind. People are so accustomed at this point

to just slow, incremental progress if there's any progress at all. It's going to be a fight to get people to think on this level again.

ROSS: Yes! So much of what is considered to be progressive

or useful is only nudging people toward being better savers or something; compared to the kinds of huge changes that are going

to be needed. I think that's a very good image that we've given

people. Let's end it with that. I think the thing to take from

this also is that we have got a lot that we need to do; a lot of

policies to put into place; and a wide open opportunity to make

it happen right now. Including, as Jeff was emphasizing, Glass-Steagall is absolutely doable during this session of

Congress; even before the inauguration of the next President and the next Congress in January. This is something we can do right now, next week, in this period.

The ability to understand this concept of the platforms, of the history of economic development of the United States, a real major aspect of economic science, comes through studying Alexander Hamilton. So, if you have not been working through Alexander Hamilton's reports, I urge you to get in touch with — if you're near one of our offices, one of our locations, to join us for these readings. Get a copy of these reports yourself. The book, *Alexander Hamilton's Vision* contains all four of the reports, along with Mr. LaRouche's *Four New Laws to Save the USA*. Now. And you don't have to get into a fistfight at a Walmart parking lot to pick it up, either.

Let's end it with that. Please sign up through our website if you haven't already, to find out how to get involved with us. Get our daily email, join us via the action center; let's be in touch, and let's make this happen right now. There is nothing to wait for; the situation is open. So, thank you for joining us; thank you to Ben and Jeff. Thank you for all the work that you have done and that you will do in the period immediately ahead.

Lyndon LaRouches Fire Love for produktivitet

Leder fra LaRouchePAC, 24. november, 2016 – **LaRouches Fire Love** udgør én samlet politik, der tilsigter en forøgelse af menneskelig produktivitet.

Tag for eksempel i betragtning den umiddelbare fremtids samlede, internationale rumprogram, hvor et genoplivet NASA vil integrere sine bestræbelser med Kinas ledende rolle; med et genoplivet russisk program, baseret på den nødvendige genoplivelse af russisk videnskab; med Europa; og med mange andre lande, der netop nu begynder at kaste deres blik ud i rummet. Og snart vil dette globale rumprogram udvides til at inkorporere industrialiseringen af Månen, som den store Kraft Ehrlicke har forudsagt. Snart vil videnskabelige, tekniske og industrielle aktiviteter på Månen tilsammen udgøre en uerstattelig del af hele rumprogrammet – ikke længere blot et globalt rumprogram, men ét, der allerede inkorporerer det umiddelbart omkringliggende rum.

Ikke alene det: det forcerede program for fusionskraft, som er LaRouches Fjerde Lov, vil i sig selv blive integreret i det globale rumprogram. Menneskets udforskning af Solsystemet kræver fusionskraft, hvilket igen betyder, at fusionskraft må indarbejdes i hele indsatsen lige fra begyndelsen – tænk f.eks. på, hvordan alle trækkene ved det nu forældede rumfartssystem, som vi hidtil har benyttet os af, alle er blevet formet af trækkene ved det kemiske system for

fremdrift, vi har brugt.

En undersøgelse af det 20. århundredes tyske, russiske og amerikanske ballistiske missilprogrammer, der gik forud for og lagde fundamentet til de efterfølgende rumprogrammer, viser os historiens mest storstilede, vertikale og horisontale integration af mange tusinde menneskers bestræbelser inden for talrige videnskabelige, tekniske og industrielle discipliner og områder. Og dette glidende, integrerede design, den tekniske udarbejdelse, produktion og afprøvning, blev alle fundamentalt baseret på nye, fysiske principper. De kulminerede alle i et unikt system – aldrig før set – utroligt komplekst, bestående af tusinder af dele, og som alligevel ikke tolererer selv én eneste fiasko.

Da missilprogrammet gik over i rumprogrammet – da menneskeheden tog det første skridt ud i rummet, begyndende med Sovjetunionens opsendelse af Sputnik i 1957 – udvidedes den fornødne skala og kompleksitet, der kræves i den samlede rumindsats, uden sammenligning, selv, når man sammenligner med den forudgående revolution med de ballistiske missiler. For eksempel skrev Boris Chertok, i sin fire binds store, banebrydende førstehåndsberetning om det sovjetiske rumprogram: »Jeg vil påstå, at Koroljov [S.P. Koroljov, den største leder af det sovjetiske program] nok var den første, der forstod, at rumteknologi krævede en ny organisation ... For Koroljov, hans stedfortrædere og nære medarbejdere blev dette gigantiske, nye system til pga. et bredt syn på rumteknologi, ved at kombinere grundforskning, anvendt videnskab, specifikt design, produktion, opsendelse, flyvning og flykontrol, snarere end ud fra et specifikt rumfartøj. Dette enkeltkredsløbsarrangement begyndte at operere i 1959 og 1960. Hundreder og senere mange tusinder videnskabsfolks og specialisters beherskelse af dette kredsløb gjorde det muligt for menneskeheden at indlede Rumalderen i det 20. århundrede.«

Man kunne se topingeniører og designere i intens diskussion med maskinarbejdere i mange af værkstederne; disse tekniske

arbejdere rådslog igen jævnligt i komiteer, og i mere intime sammenhænge, med de mest berømmede ledere af teoretisk videnskab. Den horisontale integration gennem dusinvis af institutioner og fabrikker var lige så intens. Det er forbløffende, at dette overhovedet kunne finde sted under Sovjetunionens system med centralplanlægning – som Anden Verdenskrigs hårde skole havde nødvendiggjort – men det er en anden historie. Men det begyndte alt sammen at falde fra hinanden efter en stor, tragisk ulykke i 1960, og dernæst raserede Det britiske Imperiums agenter for Thatcher-politikken alt, hvad der var tilbage af sovjetisk videnskab i 1990'erne.

Det, der behøves for den umiddelbare fremtids rumprogram, er LaRouches kreditsystem i Hamiltons tradition, centreret omkring og dirigeret af en Nationalbank, som er et fleksibelt, almengældende system, der støtter alle dele af denne massivt komplekse produktionskæde, fra top til bund og fra den ene ende til den anden, og som i sig inkorporerer det, som afdøde Charles de Gaulle kaldte »indikativ planlægning«. Og vi taler naturligvis ikke kun om rumfart her, men om forøget, menneskelig produktivitet af enhver form og farve. Vores seneste oplevelse af dette er de midler, hvorved Franklin Roosevelts anvendelse af Hamiltons kreditsystem gjorde USA til et demokratiets arsenal for Anden Verdenskrig, og til langt den største, økonomiske magt, verden nogen sinde havde set. Med øjeblikkelige lån med lav rente til kontrakter om produktion til forsvaret, fra øverst til nederst i hierarkiet, gjorde Roosevelts system det muligt for denne massive struktur at 'vende på en tallerken'. At 'vende på en tallerken' imod helt nye, netop introducerede højere niveauer af videnskab og teknologi. Det er præcis, hvad vi nu har brug for – og hvad vi må opnå gennem LaRouches Fire Love.

Foto: 14. maj, 2010 – Et af NASA's sidste rumflyvninger, rumfærgen Atlantis besøger den Internationale Rumstation for vedligeholdelse og montage.

POLITISK ORIENTERING

den 24. november 2016:

Drop paradigmet for krig og kaos og gå med Rusland og Kina, som Trump er på vej til

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

En Hyldest: Mozarts Rekviem

24. november, 2016 – Glædelig Thanksgiving Fra LaRouchePAC. Mens vi fejrer denne, den mest amerikanske helligdag, har vi ønsket at give jer en gave til at klare hjernen og være med til at forme vejen fremad. Som I ved, så anser vi de seneste valgresultater i hele verden som et signal til fødslen af en potentielt dybtgående, ny, menneskelig æra i menneskehedens historie – som afviser det patentmiddel, som har været evindelige krige, Malthus-økonomi og brutalt folkemord mod både nationale og udenlandske befolkninger, og som har karakteriseret arven efter Obama og Bush. Koblet til det

dristige, økonomiske og videnskabelige udviklingsperspektiv, som Kina har foreslået, er der et reelt potentiale for stor og vidunderlig forandring.

Den 18. januar 2014, nøjagtig 50 år efter dagen, hvor Mozarts Rekviem blev opført, blot få måneder efter mordet på præsident John F. Kennedy, i Holy Cross katedralen i Boston, Massachusetts, mindedes medlemmer af LaRouches politiske bevægelse dagen med en opførelse af Mozarts Rekviem i samme katedral. Messen blev indledt med udvalgte citater fra John F. Kennedy, der udfordrede den amerikanske befolkning til at realisere sin sande, menneskelige natur gennem at bygge store, økonomiske udviklingsprojekter og kolonisere rummet.

Vi håber, I finder tid til at lytte til denne opførelse i løbet af helligdagen og dele oplevelsen med jeres venner. Ligesom mordet på Kennedy for vores befolkning markerede en nedstigen til de helvedesagtige vilkår, der har karakteriseret vores umiddelbare fortid, således vil, hvis vi omfavner den mentale tilstand, som både selve Mozarts messe og de intellektuelle udfordringer stillet af vores tidligere præsident, fremkalder, en langt bedre fremtid vise sig inden for vores rækkevidde, lige over horisonten.

**Mere forarmelse for grækerne;
Nedskæringer i
sundhedssektoren
har forvandlet hospitaler til**

'bakterieinficerede sier'

23. nov., 2016 – Grækernes elendighed under EU's diktatur har ingen ende. Den europæiske rapport Forbruger Betaling 2016, baseret på en forbrugerundersøgelse, afslører, at tre ud af fire grækere ikke kan betale deres regninger til tiden, og 68 % kan ikke afdrage på deres gæld. En tredjedel af de adspurgte gav udtryk for et ønske om at forlade Grækenland og søge en bedre fremtid andetsteds, hovedsagligt i Tyskland og Storbritannien.

Undersøgelsen, der dækker hele Europa og blev gennemført fra 12.-26. med 21.317 deltagende personer i 21 europæiske lande, fandt Grækenland på bunden af listen over en forværret situation i Europa. Flere end 50 % af grækerne sagde, de ikke længere har råd til en »anstændig tilværelse«, sammenlignet med gennemsnitligt 29 % i Europa (en stigning fra sidste års 26 %), alt imens 65 % sagde, de ikke har penge nok til at klare sig, når skatten er betalt, sammenlignet med det europæiske gennemsnit på 39 % (fra 35 % i 2015).

I Grækenland og Ungarn sagde 30 % af de adspurgte, at de overvejer at flytte til et andet land, sammenlignet med et europæiske gennemsnit på 16 %; faktisk er 500.000 grækere allerede emigreret siden 2010.

Ikke flere end 20 % af europæere ser deres lands økonomi forbedres, hvorimod tallet i Grækenland er 5 %. Kun 30 % af europæere føler, at deres personlige, finansielle situation forbedres; i Grækenland medgiver kun 9 %, at de er håbefulde.

Inden for sundhedssektoren i Grækenland rapporterer *Kathimerini*, at man kan dø af at besøge et hospital, selv om man er rask, iflg. fagforeningen af statslige hospitalsansatte (POEDIN). POEDINs præsident Michalis Giannakos sagde til reportere, at patienter »taber kampen for livet hver eneste dag, fordi hospitaler er blevet bakterieinficerede sier. Over

4 millioner patienter skønnes at blive smittet med hospitalsinfektioner i EU hver dag, med et dødstal på 37.000 til følge«, sagde Giannakos. »Dødsfald som følge af hospitalsinfektioner i EU berører 5 % af de indlagte. I Grækenland får gennemsnitligt 15 % af de indlagte patienter infektioner, med en dødsrate på 30 % af disse, sammenlignet med 15 % i EU.«

Giannakos advarede om, at de faktiske tal kunne være værre, fordi der mangler omfattende data for landet som helhed. Han sagde, at, i gennemsnit har sygeplejersker på offentlige hospitaler ansvaret for op til 40 patienter på en vagt på almindelige afdelinger, og for 4 patienter på intensivafdelinger, hvilket giver dem meget lidt tid til at efterleve korrekte hygiejneforskrifter.

På grund af nedskæringerne får patienter senge, der ikke er blevet desinficerede, et problem, der også rapporteres at gælde for udstyr på intensivafdelinger og operationsstuer. Der er også mangel på rent sengelinned, antiseptiske midler, handsker, gaze og rengøringsmidler, som resulterer i, at læger og sygeplejersker ikke kan give den rigtige plejestandard. Han anklagede også private rengøringssselskaber, som hospitalerne hyrer, for at gøre et sjusket arbejde.

Han kom med disse kommentarer under en pressekonference efter, at det tidligere parlamentsmedlem for højrefløjspartiet LAOS, Thanasis Plevsis, tilbragte flere dage i kritisk tilstand pga. en infektion, han fik under en rutineoperation. Det, som ikke blev rapporteret, er, at Plevris, hvis far er en ledende fascist, var en af arkitekterne bag de brutale nedskæringer i sundhedssektoren i den tidligere regering.

EU-parlament vedtager at indføre modforholdsregler imod russisk »informationskrig«

23. nov., 2016 – »Den, guderne vil tilintetgøre, gør de først vanvittig« – dette gamle ordsprog er stadig sandt.

I dag vedtog EU-parlamentet en resolution, der kræver, at EU »responderer til informationskrigsførelse« fra Rusland. De russiske nyheds-websider RT og Sputnik skulle angiveligt være blandt de farligste »redskaber for russisk propaganda«.

Zero Hedge rapporterer, at 691 parlamentsmedlemmer tog del i afstemningen: 304 stemte for den ikke-lovgivende resolution, der bærer titlen, »EU's strategiske kommunikation skal indføre modforholdsregler mod propaganda fra tredjepart«. Der var 179 parlamentsmedlemmer, der stemte imod, og 208 undlod at stemme. Zero Hedge rapporterer, at dokumentets forfattere rent faktisk sidestillede modforholdsregler mod Rusland med modstand mod Daesh (ISIS) terrorgruppen og opfordrede EU-medlemslande til at øge finansieringen til kontra-propagandaprojekter.

Resolutionen var skrevet af parlamentsmedlem Anna Fotyga, et polsk medlem af de Europæiske Konservatives og Reformisters (ECR) gruppe. Gruppen hævder, at Moskva har til hensigt at »anstifte frygt og dele Europa« og kræver forholdsregler til imødegåelse af den angivelige russiske propagandatrusel. Fotyga hævder, at Moskva yder finansiel støtte til oppositionspartier og organisationer i EU-medlemsstater, som forårsager disintegration internt i blokken.

Som følge heraf skal de russiske nyhedsnetværk RT og Sputnik, Rossotrudnichestvo Statslige Agentur og Russkiy Mir (Russia World) Foundation angiveligt være blandt Ruslands mest truende

»propaganda-redskaber«, der må imødegås.

På helt utrolig vis anbringer EU-dokumentet også russiske medieorganisationer »på linje med terrorgrupper, såsom Islamisk Stat«.

Den russiske præsident kritiserede skarpt resolutionen og sagde, at det demonstrerer »politisk degradering« mht. »ideen om demokrati«. Putin sagde, » ... De [europæiske embedsmænds-] 'lærere' [har altid sagt til os], at den mest ondsindede måde at håndtere modstandere på er at forbyde noget, og at det ikke er i overensstemmelse med demokratiske principper og normer. En åben diskussion er altid den bedste måde.«

Putin konkluderede, at EU-parlamentets resolution er et »åbenlyst tegn på degraderingen af det vestlige samfunds vision om demokrati«.

Tidl. USA-ambassadør Chas Freeman: Forkert af USA at behandle Kina som en fremvoksende militærmagt

23. nov., 2016 – Den tidlige amerikanske ambassadør Chas Freeman kommer i dag med en analyse, der »rammer plet«, af Amerikas fejlagtige politik over for Kina i Del II af sit interview med *The Nation* »The Militarization of Diplomacy and

Other Corruptions of U.S. Empire« (Diplomatiets militarisering og anden amerikansk imperiekorruption).

Efter at diskutere Amerikas enorme militære industrikompleks' historie tilbage til præsident Eisenhowers tid, siger Freeman, at USA måtte »opfinde en ny fjende, eller finde én, for at retfærdiggøre de udgifter, man havde, og gøre det, man gjorde, med militæret«.

Freeman fortsætter, »Andy Marshall [der var leder af det amerikanske forsvarsministeriums Office of Net Assessment, Pentagons interne 'tænk tank', 1973-2015], opfandt et vidunderligt koncept kaldet 'peer competitor' (ligeværdig konkurrent). Den ligeværdige konkurrent var en fiktiv, hypotetisk skabelse, der, uanset, hvad man gjorde i den militære sfære, ville gøre noget, der ville udkonkurrere én. Dette er en perfekt drivkraft for et program, fordi uanset, hvad man gør, så må man gøre mere, fordi der potentielt set er nogen derude, der med held kan konkurrere med det, man har gjort. Dette koncept blev sluttelig anvendt på Kina. Det har været drivkraft bag en masse afskrækkelse i de amerikansk-kinesiske relationer«.

Intervieweren Patrick Lawrence vender sig derefter mod Kina med reference til Chas Freemans bog fra 2013, *Interesting Times: China, America and the Whifiting Balance of Prestige* (Kina, Amerika og antydningen af prestigebalance). Lawrence siger, »Jeg syntes, ordet »prestige« var besynderligt – det drejer sig om magt – men alene titlen siger en masse om ens syn på dynamikken i det fjerne stillehavsområde. Efter min mening har vi et meget godt greb i den gale ende. Vi bør samarbejde med Kina for at lette en overgang til det, jeg anser for at være en uundgåelig udvikling af relationerne i Stillehavet. I stedet synes vi at udkæmpe en krig, der ikke kan vindes, for at kæmpe mod Kinas fremvækst ... «

Chas Freeman responderer, at Amerika blev den dominerende militærmagt i Stillehavet efter sejren over Japan og påpeger

den efterfølgende, økonomiske vækst i Japan, Sydkorea og andre lande. Men, siger Freeman:

»Nu står vi over for realiteten med Kina, som er vokset frem i bemærkelsesværdigt tempo og grundlæggende set hævder sin historiske position i området, og som nu grundlæggende set er alles største handelspartner; alles største kilde til ny investering; alles største marked – ingens politiske model, for resten – og vi behandler det som en militær udfordring, fordi det er, hvad vi gør. Jeg vil tro, det først og fremmest er en økonomisk udfordring. Det er ikke en politisk udfordring, med mindre og indtil kineserne opfinder et attraktivt, politisk system, hvilket de ikke har gjort. Det er i færd med at blive en militær udfordring, og er nu en militær udfordring, *primært, fordi vi valgte at gøre det til en sådan*, siger Freeman. (fremhævelse tilføjet)

*Foto: Tidl. amerikansk ambassadør til Saudi-Arabien (1989-92)
Chas Freeman.*

NYHEDSORIENTERING november

2016:

Donald Trump og det nye paradigme

Etablisementet i både USA og Europa er rystet over Donald Trumps valgsejr, men rystelserne ender ikke der. I lighed med Reagan efter valget i 1980 vil han indtage Det Hvide Hus med sit helt eget team og egne nye rådgivere. Derfor er en helt ny politik mulig, hvor USA finder sin naturlige plads i et samarbejde med Rusland og Kina – og forhåbentlig dropper

Bush/Cheneys og Obamas krigs- og konfrontationspolitik. Danmark og Europa skal dermed også finde en helt ny udenrigspolitik frem. Samtidig kommer Trump så til at skulle slås med et finanskrak større end i 2008, men hvis han lytter til Lyndon LaRouche, som Reagan delvist gjorde det i 1981, så er der med LaRouches Fire Love en vej ud af moradset. Dette er en redigeret udgave af en tale, Tom Gillesberg, Schiller Instituttets formand, holdt den 21. november 2016, og som kan høres på www.schillerinstitut.dk.

Download (PDF, Unknown)

Bush ' og Obamas krigsforbrydelser afsløret – Trump bør erklære sig enig

Leder fra LaRouchePAC, 22. november, 2016 – Den følgende erklæring fra den republikanske senator Richard H. Black, Virginias Senat, kom som respons til en advarsel fra kongresmedlem Ted Lieu (D-CA) om, at USA's støtte til og samarbejde med Saudi-Arabien i den kriminelle krig mod Yemen udsatte amerikansk militærpersonale for en risiko for at blive retsforfulgt for krigsforbrydelser. Senator Black er tidligere chef for Afdeling for Kriminallov ved Pentagons militære strafferet.

»Jeg er enig i kongresmedlem Lieus juridiske analyse. Jeg mener imidlertid, at denne sags mere praktiske aspekt er den juridiske afsløring af vore mest højtplacerede embedsfolk, der

styrede vore militærfolks handlinger. Ifølge den præcedens, der blev sat af den Amerikanske Krigsforbryderdomstol i sagen mod den japanske general [Tomoyuki] Yamashita efter Anden Verdenskrig, kan den øverstkommanderende retsforfølges for generelle, kriminelle handlinger, begået af den øverstkommanderendes underordnede. Dette gælder for handlinger, som han kendte til, eller burde have kendt til.

Amerika har i vid udstrækning ladet hånt om internationale normer for opførsel i sine aggressionskrige imod Serbien, Irak, Libyen, Syrien og nu Yemen. Visse handlinger fremstår som forbrydelser iht. international sædvanelov – såsom vores afvisning af at acceptere oberst Gaddafis overgivelse, da han tilbød at forlade Libyen. USA, Storbritannien og Frankrig skal have ført rådslagning, før de besluttede at ignorere hans tilbud om at abdicere, og fremmede i stedet mordet på ham.

Ved at lade hånt om fastlagte normer for opførsel i krigstid har USA i alvorlig grad undermineret sin moralske autoritet og formindsket sin magt over hele planeten. Alt imens jeg er tilhænger af et robust forsvar, så opnår vi intet ved at udkæmpe krige for at fremme globalisering – især ikke, når sådanne krige krænker Lov om Krig på Land.«

Præsident Donald Trump indikerer i stigende grad, at han er enig. Hans udnævnelse af general Michael Flynn (pens.) er en sådan indikation – general Flynn advarede som bekendt, da han var chef for Forsvarets Efterretningstjeneste, Obama om, at hans tvivlsomme eventyr i Syrien, og også i Libyen, støttede etableringen af et »kalifat«, bestående af de mest ekstreme, saudiskstøttede, islamiske terrorister. General Flynn latterliggjorde også Obamas massive program for dronemord, der er så frydefuldt for dræber-præsidenten, som rent militært værende værre end unyttigt, idet hvert eneste drab »blot gjorde dem til martyrer og blot skabte en ny årsag til at bekæmpe os endnu hårdere«. Ligesom Trump er general Flynn fortaler for at arbejde sammen med Rusland for at forsvare den syriske stat og verden imod terrorister.

Mandag mødtes Trump også med kongresmedlem Tulsi Gabbard (D-HI), med indikationer om, at hun kommer i betragtning som USA's ambassadør til FN. Gabbard, der er veteran fra Irakkrigen, har været en offentlig kritiker af Obamas evindelige krige og hans fiasko i bekæmpelse af terrorisme, til fordel for »regimeskift« imod sekulære regeringer. Sæt dette i modsætning til Obamas FN-ambassadør Samantha Power, der har tilsluttet sig de brølende dinosaurer ved i dag i FN at levere en tirade om, at hun ville »stille for retten« de syriske øverstbefalende, der har anført kontraterror-operationerne i deres land.

Verden befinder sig i en revolutionerende overgangsperiode. De europæiske ledere, der fulgte Obama og briternes diktater om at gennemføre sanktioner mod Rusland og forberede til krig, falder som fluer. Valget af François Fillon, en pro-russisk kandidat, i det franske Republikanske Partis primærvalg i denne uge, følger i kølvandet på valget af pro-russiske præsidenter i Bulgarien og Moldova i sidste uge. Samtidig hænger de europæiske banker, med Deutsche Bank og Royal Bank of Scotland i spidsen, i en tynd tråd og kunne bringe hele det vestlige banksystem til fald, hvad dag, det skal være – med mindre USA's Kongres kommer til fornuft og gennemfører Glass-Steagall nu, uden at vente til den nye, amerikanske regering tiltræder i januar.

Endnu mere afgørende er kampen for at genoprette kreativ tænkning i de vestlige nationer, efter årtiers intellektuel gift fra Hollywoods og rock-narko-sex-modkulturens vold og perversion. For tre år siden, på 50-års dagen for mordet på John F. Kennedy, præsenterede Schiller Instituttet, stiftet af Lyndon og Helga LaRouche, en mindekoncert for JFK med en opførelse af Mozarts Rekviem-messe i D-mol i Washington-området, som efterfulgtes af en gentagelse af koncerten i Holy Cross katedralen i Boston, hvor, 50 år tidligere, Richard Cardinal Cushing holdt en mindehøjtidelighed for JFK med en højtidelig pavemesse, missa solemnis rekviem, hvor det samme,

intense udtryk for klassisk skønhed var blevet præsenteret og fulgt på fjernsyn i hele verden. Det er netop skønhedens identifikation med sandhed, der er gået tabt i Vesten, og som må genoprettes for at bringe verden sammen for fred gennem fælles og samarbejdende udvikling.

Foto: Præsident Obama og førstedame Michelle Obama i Saudi-Arabien, 27. januar, 2015.

Europa vil lide under fastholdelse af sanktioner mod Rusland

21. nov., 2016 – I et interview til Wien-avisen, *Kurier*, sagde økonomiminister for Moskva-regionen, Sergej Cherebin, at han forventer, at Trump vil forbedre relationerne med Rusland, alt imens han ikke er så sikker på, om EU vil ændre sin politik for Rusland.

»Personligt er jeg overbevist om, at Trump vil gå meget pragmatisk frem. Han er ikke kommet med aggressive bemærkninger om Rusland. Med hensyn til Europa kan en kritisk situation imidlertid udvikle sig. Hvis relationerne mellem USA og Rusland bliver bedre, og EU holder fast i sanktionerne, så er Europa i fare for at isolere sig.«

Sanktionerne kom også under angreb i Tyskland: Wolfgang Büchele, formand for den tyske industris »Ost-Ausschuss der Deutschen Wirtschaft« (Komite for økonomiske relationer med Østeuropa), skrev i en kronik til erhvervsavisen *Handelsblatt* i dag, at »tiden er inde til at stille spørgsmålstegn ved sanktionerne«. Med hensyn til den officielt erklærede

»politiske prioritering« inden for handel med Rusland, »ville det være godt, hvis denne prioritering blev brugt til først og fremmest at finde politiske løsninger på politiske kriser, og ikke lægge byrden på økonomien.« Sanktionerne mod Rusland har intet opnået i Rusland, men de har forårsaget enorme tab i trecifret størrelsesorden i Europa. Polen, de tre baltiske stater og også Tyskland og Østrig, har lidt enormt under sanktionerne, sagde Büchele. Alene Tyskland har lidt et nettotab på 13,5 mia. euro på handlen med Rusland, hvilket svarer til 60.000 tabte jobs.

Sanktionerne blev også angrebet i Italien af parlamentsmedlemmer fra M5S-partiet: Deputerede Paola Carinelli sagde under et besøg i Moskva i sidste uge, at den italienske økonomi har haft et nettotab på 7 mia. euro og 200.000 jobs. Senator Vito Petrocelli fra M5S kom med lignende kommentarer om, at »sanktionerne var forkerte fra starten. Meget af det har overtrådt de italienske foretagenders rettigheder og interesser. Der har absolut ikke været nogen fordele ved sanktionerne. Vore små og mellemstore virksomheder har ikke længere nogen som helst mulighed for at arbejde med russiske partnere.«

Rapport fra Pucallpa, Peru, om Zepp-LaRouches præsentation af »Måneøkonomien«

21. nov., 2016 – *Impetu*, »dekanen« for pressen i Pucallpa, hovedstaden i Ucayali-distriktet i det østlige Peru, erkendte,

at Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche leverede en vidtrækkende vision for hele menneskeheds fremtid, i sin tale på åbningsdagen, den 17. nov., [1] for Sammenslutningen af Økonomer i Perus XXIII Kongres, der blev afholdt i denne Amazon-by med 200.000 indbyggere. *Impetu* gav sin historie på kongressens første dag titlen, »Kongres for økonomer diskuterer fremtidsplan for en Måneøkonomi«.

Zepp-LaRouche, stifter af Schiller Instituttet og formand for det tyske, politiske parti BüSo, og hustru til den amerikanske politiker, Lyndon LaRouche, »fremførte, at, om mindre end ét år, er der skabt en alliance af nationer, der har opbygget en paralleløkonomi i halsbrækkende tempo, og som udelukkende er helliget opbygning af realøkonomi, i modsætning til maksimering af spekulative monetære gevinster, og som nu omfatter mere end halvdelen af menneskeheden«, skrev *Impetu*.

»Dette nye fællesskab af nationer – fortsatte Zepp-LaRouche – repræsenterer et kraftcenter, baseret på økonomisk vækst og, frem for alt, baseret på avanceret teknologi, der hører fremtiden til, som man ser det i det succesfulde, kinesiske program for udforskning af Månen, der fokuserer på tanken om at bringe store mængder helium-3 fra Månen til Jorden til brug i en fremtidig, termonuklear fusionsøkonomi.[2] Hun fremførte, at denne kurs for en fremtidsøkonomi vil øge energigennemstrømningstætheden i en helt anden størrelsesorden, både i produktionsprocessen på Jorden, såvel som også mht. brændstof til rumrejser, og på denne måde introducere en helt ny fase i den menneskelige arts evolution.«

[1] Talen kommer på dansk her på hjemmesiden.

[2] Se: Udvinning af helium-3 på Månen, for en fusionsøkonomi for fremtiden, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1894>

Lyndon LaRouche interview til amerikansk radiostation

20. nov., 2016 – Lyndon LaRouche blev lørdag interviewet af strateg i det Republikanske Parti, Roger Stone, på dennes radioshow, »Stone Cold Truth«. Stone indledte interviewet med en lang introduktion af hr. LaRouche og bemærkede hans præsidentkampagner fra 1976-2004, samt hans tætte relation til præsident Ronald Reagan. Stone var nordøst-koordinator for Ronald Reagans præsidentkampagne i 1980, og han forklarede sine lyttere, at han personligt vidste, at Reagan og LaRouche udviklede en venskab under denne kampagne. Han citerede Reagan for i en personlig samtale at sige, at, alt imens han ikke var enig med alt, LaRouche sagde, så var han enig i meget af LaRouches politik og anså ham for at være en ven.

Under samtalen gjorde LaRouche det klart, at valget af Donald Trump var et nederlag for dem, der, ligesom præsident Obama, søgte at fremprovokere en verdenskrig med Rusland. I en udveksling om Bill Clintons præsidentskab gjorde LaRouche det klart, at Clinton blev angrebet af den britiske Dronning og befandt sig under et stormløb, da han kapitulerede over for ophævelsen af Glass-Steagall, samt at Hillary Clinton bidrog til Clinton-præsidentskabets afgang. Stone var enig i denne vurdering.

Stone viste enorm respekt for hr. LaRouche under hele interviewet og frydede sig over det faktum, og visse folk på Wall Street vil gå bersærker gang over det faktum, at LaRouche optrådte på Stones radioshow. Mod interviewets slutning bad

han hr. LaRouche om at sige noget omkring det aftalte, politiske spil for at lukke munden på ham, og LaRouche tilskrev præsident George H.W. Bush de falske anklager mod ham, i hvilket Stone, forfatter af en nyligt udkommet bog om den »kriminelle Bush-familie«, erklærede sig helt enig.

LaRouche gentog, at Trumps valgsejr repræsenterede et globalt nederlag for dem, der fremprovokerer krig med Rusland, og at, alt imens det endnu ikke vides, hvad Trump vil præstere i embedet, så er opbremsningen af fremstødet for krig i sig selv et betydningsfuldt bidrag.

Stone gjorde det klart, at et af de spørgsmål, han er sikker på, Trump vil forfølge, er genindførelsen af Glass-Steagall, en politik, som Stone bemærkede, Lyndon LaRouche længe har promoveret.

På et tidspunkt bemærkede Stone, at han har været en ven og nær samarbejdspartner til Donald Trump, siden Reagan-kampagnen i 1980, da Trump og hans far, Fred Trump, var tidlige stærke, politiske og finansielle støtter til Reagan.

Se også: LaRouches 40-year Record: A New International Economic Order, <https://larouchepac.com/new-economic-order>

Kun globale løsninger baseret på nye principper kan virke

Leder fra LaRouchePAC, 21. november, 2016 – Enhver oprigtig vurdering af den globale situation på nuværende tidspunkt må begynde med en klar erkendelse af, at hele det transatlantiske

finanssystem er håbløst bankerot og må erstattes af en helt ny arkitektur. Alle for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er døde, begyndende med Deutsche Bank, Royal Bank of Scotland, samt alle Wall Street TBTF-institutionerne. Wall Streets bankholdingselskaber sidder med \$252 billion i eksponering til derivater, med kun \$14 billion i tvivlsom kapital som opbakning til disse flygtige spilleindsatser. De italienske banker styres af et kriminelt oligarki, mens den italienske befolkning er hårdt ramt af morderiske nedskæringer. Det samme gælder for Frankrig og andre steder i hele Europa.

Det, der er brug for, er et helt nyt kreditsystem, der er baseret på de områder i verden – først og fremmest Eurasien – hvor regulær vækst i produktiviteten finder sted. En sådan global reorganisering er den eneste måde, hvorpå man kan redde hele nationer, der nu er ved at dø. Nøglespørgsmålet er: Hvordan vil betydningsfulde magter, især Kina, Rusland og USA, tilpasse sig til det, der nu er muligt med de omstændigheder, der vokser frem efter Obama? Se det i øjnene: Obama er politisk gift, og jo før, han forsvinder fra den politiske scene, desto tidligere kan de nødvendige ændringer lanceres.

Den umiddelbare genindførelse af Glass-Steagall er naturligvis det afgørende, første skridt, men man må indse, at, som et resultat af de seneste årtiers politik – især i de seneste 16 år med Bush og Obama – er der forrettet en hel del skade, og det bliver vanskeligt hurtigt at rette op på det.

Tyskland kan blive et centralt element i disse ændringer, men kansler Merkel må holde op med at beskytte den transatlantiske magts allerede døde system. Hun bør give den russiske præsident Vladimir Putin plads til at operere. Hvis Putin og Trump kan etablere direkte kontakt og udarbejde nogle løsninger, vil det fungere. Eurasien opererer allerede på en måde, der styrker reel produktivitet. En stor del af resten af verden lider imidlertid hungersnød. Putin forstår disse succeser i Eurasien – han ved, Asien er langt bedre faren end Europa. Trump har instinktet til den samme forståelse.

Den model, der må vedtages, er de handlinger, som præsident Franklin Roosevelt gennemførte i sine første 100 dage i embedet.[1] Dette vil kræve en del hårde spark fra enige verdensledere. Der er intet alternativ.

Dette var ligeledes et fremtrædende emne under det netop afsluttede APEC-topmøde for statsoverhoveder i Lima, Peru, hvor den kinesiske præsident Xi Jinping også i sin rejse inkluderede statsbesøg i Ecuador, Peru og Chile, og hvor der er en mobilisering i gang for at bygge den trans-oceaniske jernbane, der forbinder Brasiliens atlanterhavskyst med Perus stillehavskyst.

(Fra Lyndon LaRouches medarbejderdiskussion, søndag, 20. nov. 2016)

Foto: Præsident Franklin D. Roosevelt underskriver Bankloven af 1933, Glass/Steagall-bankopdelingsloven, 16. juni, 1933.

[1] Se: »Franklin D. Roosevelts første 100 dage – med hans egne ord« <http://schillerinstitut.dk/si/?p=7330>

Xi Jinpings hovedtale ved

APEC-ledertopmødet i Lima, Peru: 'Styrkelse af partnerskab for større fremdrift af vækst'

Det følgende er uddrag af den kinesiske præsident Xi Jinpings hovedtale for Asien-Stillehavsområdets Økonomiske Samarbejde (APEC) ledertopmødet i Lima, Peru, 19. november, 2016. Hele talen kan læses her:

<http://www.globaltimes.cn/content/1019023.shtml>

I dag er vi kommet til Lima fra hele verden for at forfølge de samme mål om velstand for det asiatiske Stillehavsområde ...

For to måneder siden afholdt vi et succesrigt G20-topmøde i Hangzhou, Kina, hvor jeg selv og andre ledere førte dybtgående diskussioner og nåede frem til en vigtig konsensus omkring betydningsfulde spørgsmål, som verdensøkonomien konfronteres med ... Vi aftalte, at, stedt over for risici og udfordringer, må alle parter arbejde sammen i partnerskabets ånd om win-win-resultater, for at styrke koordineringen af makroøkonomisk politik og finde kreative måder til ansporing af vækst ...

For at en regional handelsaftale skal vinde bred tilslutning, må den være åben, inkluderende og til alles fordel. Vi må etablere en ramme for regionalt samarbejde, der fremviser jævnbyrdig rådslagning, fælles medvirken og fælles fordele. Et lukket og ekskluderende arrangement er ikke det rette valg.

I denne sammenhæng er opbygningen af et Frihandelsområde for det asiatiske Stillehavsområde (FTAAP), som rammende af erhvervssamfundet anses for at være APEC's drøm, et strategisk initiativ, der er afgørende for det asiatiske Stillehavsområdets velstand på længere sigt ...

På et globalt plan er en ny runde af en revolution inden for videnskab, teknologi og industri og globale værdikæder i færd med at blive formet på ny. Alle disse udviklinger har føjet nye dimensioner til økonomisk globalisering ...

For det andet, så bør vi styrke sammenhængskraften for at opnå sammenhængende udvikling. Sammenhængskraft udløser potentiale og understøtter sammenhængende udvikling. Vi må opbygge multidimensionalt netværk for sammenhængskraft, der dækker det asiatiske Stillehavsområde. Efter otte år stiller Latinamerika atter op som vært for APEC-mødet. Vi bør gribe denne anledning til at koordinere programmer, der fremmer sammenhængen mellem Stillehavets to kyster, for at støtte og styrke realøkonomien i hele området ...

For tre år siden foreslog jeg initiativet for Bæltet-og-Vejen. Det har til formål at styrke sammenhængskraften for at fremme den frie strøm af produktionsfaktorer og skabe en platform for win-win-samarbejde og fælles fordele for alle. Flere end 100 lande og internationale organisationer har tilsluttet sig eller givet udtryk for støtte til dette initiativ og således skabt en stærk kreds af venner, der er kommet sammen omkring en fælles vision, gensidig tillid og venskab. Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) er nu i drift. Silkevejsfonden er på plads. Flere store projekter er blevet lanceret og genererer enorme økonomiske og samfundsmæssige fordele ... Kina byder alle parter velkommen til at gå med i dette initiativ for at imødegå udfordringer, være fælles om mulighederne og søge fælles udvikling.

For det tredje, så bør vi styrke reform og innovation for at skabe mere intern drivkraft ...

Vi bør skifte vækstmodel, resolut tilpasse økonomisk struktur gennem reform og hæve multi-faktor produktivitet. Vi bør fremskynde koordinering af makropolitik, med fast hånd fremme strukturreformer og forøge den positive afsmitning. Vi bør fremskynde indsatsen for at udforske en ny filosofi, model og

kurs for udvikling, aktivere social kreativitet og på markedet flytte vore industrier og produkter op ad den globale værdikæde og udvide rummet for udvikling.

For det fjerde bør vi promovere win-win-samarbejde for at smede stærke partnerskaber ... vi bør forpligte os til at opbygge et fællesskab for en fælles fremtid[,] ... og ethvert forsøg på at underminere eller ekskludere hinanden må afvises ...

I de seneste mange år efter udbruddet af den internationale finanskriser har Kina bidraget med næsten 40 % af den globale vækst og har spillet en nøglerolle i at være drivkraft i den globale, økonomiske genopretning ...

Vi vil promovere innovationsdrevet udvikling og erstatte gamle faktorer for drivkraft for vækst med nye. Vi vil fortsætte med at forfølge strategien med innovationsdrevet udvikling og intensivere strukturreformer inden for forskning og udvikling for at udskifte en forældet tankegang og fjerne institutionelle forhindringer, fuldt ud gøre indflydelsen af videnskabens og teknologiens rolle i økonomisk og social udvikling gældende og trække på alle kilder til innovation. Vi vil yderligere skabe en pulje af foretagenders, universiteters og forskningsinstitutteres bestræbelser, for at aktivere erhvervsorganisationer, folk, markedet og kapitalen til at gøre innovationsbaseret udvikling til drivkraften. Vi vil stimulere nye teknologier, nye industrier og nye foretagender således, at fremskridt inden for innovation vil blive anvendt i økonomiske operationer og forvandlet til nye kræfter, der driver væksten frem.

Vi vil promovere tovejs-åbenhed af høj standard for at levere win-win-resultater ...

Vi vil intensivere vores afgørende kamp mod fattigdom således, at, frem til 2020, alle de 55,75 mio. mennesker i Kinas landdistrikter, som lever under den nuværende

fattigdomsgrænse, vil blive løftet ud af fattigdom ...

Kina har engageret sig forpligtende til fredelig udvikling og en win-win-strategi med åbenhed. Samtidig med, at Kina stræber efter sin egen udvikling, vil Kina også arbejde for at fremme den fælles udvikling af alle lande i det asiatiske Stillehavsområde og skabe flere muligheder for mennesker i vores region.

Erhvervssamfundet, som den mest dynamiske kraft i den globale økonomi, spiller en afgørende rolle som drivkraft bag reform, udvikling og innovation. Jeg håber, I vil tage lederskab i forfølgelsen af win-win-samarbejde og yde nye bidrag til økonomisk vækst i både det asiatiske Stillehavsområde, og i hele verden.

Foto: Kinas præsident Xi Jinping holder sin hovedtale ved APEC-topmødet i Lima, Peru, 19. nov., 2016.

RADIO SCHILLER den 21. november 2016: Den gamle verdensorden kommer ikke tilbage// Silkevejen er nået til Syd- og Mellemamerika

Med formand Tom Gillesberg

Lyndon LaRouche: Menneskeheden må ændre Universets adfærd som sådan

Leder fra LaRouchePAC, 20. november, 2016 – Idet Lyndon LaRouche gjorde status over de betydningsfulde, strategiske fremskridt, der i den seneste periode er opnået over hele planeten, og over de fremskridt, der fortsat ikke er realiseret, sagde han i dag til sine medarbejdere, at »det, der finder sted nu, er i vid udstrækning fremskridt, men det er ikke endegyldigt ... vi gør fremskridt, men denne form for fremskridt lever ikke op til menneskehedens behov ... Spørgsmålet er, hvad menneskeheden kan gøre for at ændre universets adfærd som sådan«.

LaRouches dybtgående diskussion er afgørende for at imødegå de udfordringer, som menneskeheden nu konfronteres med.

Ugen sluttede med endnu et ødelæggende nederlag for Obama, denne gang et nederlag for hans frihandelspolitik ved APEC-topmødet i Lima, Peru, i takt med, at det globale tyngdepunkt skifter over til de succesrige initiativer, som Kina og Rusland tager. Der, hvor vi nu står, sagde Helga Zepp-LaRouche til medarbejdere, er, at

»Jeg mener, vi nu er vidne til en fortsættelse af det meget høje tempo i den dynamik, der har været den fremherskende i de seneste to en halv måned, eller lidt længere, begyndende med Vladivostok-mødet; integrationen af den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) og Ét bælte, én vej; fortsættelsen heraf ved G20-topmødet i Hangzhou; og dernæst ved ASEAN-mødet i Laos;

efterfulgt af BRIKS-konferencen i Goa, Indien, i oktober måned; og nu, under APEC-mødet i Lima, Peru.

Det, der står helt klart, er, at tyngdepunktet og magtcentret fuldstændigt er skiftet over til denne dynamik, især med integrationen af Kinas og Ruslands politik. Og hvad der hermed følger er en fortsættende eksplosion af infrastruktur og andre udviklingsprojekter, som, hvis man tager dem samlet set, virkelig er en bjergtagende dynamik, der i løbet af de seneste tre år har fundet sted i et stadigt stigende tempo.

Dette er ganske afgjort verdens kraftcenter i øjeblikket, for det står ganske klart, at de transatlantiske etableringer er fuldstændigt ude af stand til at fatte, at deres model, med globalisering og neoliberal fordeling af rigdom, fra de fattige til de rige, har lidt totalt nederlag. Og de er hverken i stand til at forudsige udviklinger eller håndtere konsekvenserne af sådanne begivenheder som Brexit og valget af Trump.«

Men, den umiddelbart foreliggende udfordring – med at bruge den tidevandsbølge, der nu fejer ind over USA, som det kom til udtryk i præsidentvalget, til endelig at bringe USA med om bord i Verdenslandbroens Nye Paradigme – kræver, at vi erkender og vender vores opmærksomhed mod et langt dybere spørgsmål. I sin diskussion med medarbejdere udtalte LaRouche, i uddrag:

»Jeg ved, at det, vi nu gør, i virkeligheden ikke er så fremragende, selv om det ser strålende ud – For, hvis vi ikke ser disse overliggende overvejelser, som folk forsøger at overse – hvor de siger, 'det når vi til senere, det kommer vi til, lad være med at presse jer selv for meget' – det er det, der bekymrer mig.

Vi er kommet til noget i denne forandring, der nu finder sted, hvor vi sandsynligvis har fået en misforstået selvtillid. Det betyder ikke, at vi som sådan gør noget, der er dårligt, men

det betyder, at vi ikke rigtig har fået fat i, hvad det er for et princip, på hvilket menneskeheden beror ...

Spørgsmålet drejer sig om menneskets iboende natur, som Einstein forstod i visse af sine videnskabelige arbejder. Det gjorde han! Og det er, hvad vi har mistet. Vi gik bort fra denne form for idé og besluttede at satse på en mere økonomisk fremgangsmåde ...

Vi har gjort nogle gode ting. Vi har forbedret kvaliteten af menneskeheden generelt, menneskeheden kvaliteter generelt, på basis af visse projekter, visse ting. Men, vi har mistet spørgsmålet om, hvad meningen med menneskets eksistens er. Det vil sige, af hvilken art er selve eksistensen, selve arten af det mulige menneske?

Det, vi gør, er godt, i vid udstrækning; i visse dele af verden og inden for visse af livets aspekter. Men, det er ikke det, menneskeheden rent faktisk har behov for. Mennesket må vide, hvad begrundelsen for mennesker, for menneskelige væsner, er, noget, der aldrig bliver forstået af blot og bart dødelige mennesker, der ser på sig selv i en sådan kategori ...

Hvad er betydningen, den iboende betydning, af et menneske? Af **ethvert** menneskes eksistens? Eller af alle mennesker?

Det, der nu finder sted, er i vid udstrækning fremskridt – men det er ikke endegyldigt ...

Det vi har med at gøre, er spørgsmålet: Hvad er skabelsens natur? Spørgsmålet er, hvad er den fundamentale mening med mennesket? Hvad er menneskeslægtens natur, som en universel ting? Universet er organiseret, og man må derfor tænke på et univers, der er iboende organiseret. Ikke praktisk organiseret, men iboende organiseret ...

Folk ved ikke, hvad det er, der får universet til at fungere. Hvad er det, der er karakteristisk for menneskeheden, og som gør den overlegen i forhold til alt, hvad vi ved om alle

former for dyr ...?

Vi gør fremskridt; men denne form for fremskridt er ikke tilstrækkelig til at opfylde det, der kræves af menneskeheden. Der er noget i universet, der kontrollerer og bestemmer universets betydning, som en mission.

Hvad er det, der får universet til at gøre, hvad det gør for menneskeheden som sådan? Spørgsmålet er, hvad menneskeheden kan gøre for at ændre universets adfærd, som sådan?»

Foto: Mennesket og Universet – Universet, og mennesket.

Friedrich Schiller: »Favnet være millioner! Søg op over stjerners hær!«

En af de ting, som Friedrich Schiller skriver i sine Breve om Menneskets Æstetiske Opdragelse, er, at man bør indgive i verden kursen mod det gode, og han fremfører, at, selv om vi lever i vort århundrede, så bør vi ikke være skabninger af vort århundrede – at det, vi må give til menneskeheden, er det, menneskeheden har brug for, og ikke det, menneskeheden lovpriser. Jeg mener, at dette i særlig grad er passende for de omstændigheder, vi i dag konfronteres med, hvor der er en mulighed for at forme fremtiden; men det er en mulighed, som vi meget hurtigt må gribe, og den eneste måde, hvorpå vi kan gribe fremtiden, er ved at operere på et meget højere plan, end de fleste mennesker gør.

Download (PDF, Unknown)

De 'lamme ænders' revolte i Berlin: Historiens musik spiller andetsteds. Af Helga Zepp-LaRouche

19. november, 2016 – De store bølger af hysteri i die-hard pro-atlantiske kredse og i massemedierne, som allerede kom rullende før det amerikanske valg, har nu nået hidtil usete højder, siden Donald Trump blev valgt, og giver os en klinisk indsigt i disse menneskers mentale tilstand og opfattelse af demokrati. De foretrækker tydeligvis en præsident Hillary Clinton og en Tredje Verdenskrig som følge af hendes erklærede politik for Syrien, end de vil have en potentiel forbedring af de russisk-amerikanske relationer, som er uundværlig for etableringen af verdensfred og for opnåelse af positive løsninger for Syrien og Ukraine.

Det er i sandhed bemærkelsesværdigt: Efter at det lykkedes den forstødte præsident Obama at finde tre dage til at bo på Berlins Hotel Adlon og dinere og tale med sin veninde Angela Merkel, og dernæst afholde et minitopmøde mellem de selvudnævnte europæiske »Seks«, besluttede de to af dem – sammen med de andre statsoverhoveder – at forlænge sanktionerne mod Rusland i endnu et år. Disse ikke-så-sikre andre var den franske præsident François Hollande (popularitetsscore 7 %), den italienske premierminister Matteo Renzi (den sandsynlige taber i den italienske folkeafstemning den 4. dec.), den spanske premierminister Mariano Rajoy (midlertidigt statsoverhoved for en minoritetsregering), samt

den ulykkelige britiske premierminister Theresa May. Det er tvivlsomt, om de, med dette træk for at gøre sig selv til et bogstaveligt direktorat for Den europæiske Union, og dernæst dekretere en politik, som halvdelen af EU-medlemslandene er imod, vil bidrage til sammenhæng i EU.

Disse selvudnævnte »Seks« har tydeligvis endnu ikke fattet, at deres variant af neoliberal politik, baseret på konfrontation med Rusland og Kina, blev stemt ud i Brexit-afstemningen i juni og i det nylige, amerikanske præsidentvalg. De har ikke forstået, at en situation har udviklet sig i den transatlantiske verden, der påkaldes i den Amerikanske Uafhængighedserklæring: nemlig, at, hvis regeringerne er blevet »ødelæggere« »af formålet« med deres mandat – mere specifikt det, at garantere de uomstødelige rettigheder til liv, frihed og stræben efter lykke – da er det folkets ret, ja, faktisk »dets pligt«, at ændre eller ophæve en sådan regering. Det »lange tog af overgreb og ulovlige tilegnelser (af magt)«, som uddybende forklares i Uafhængighedserklæringen, svarer præcis til det, som de mennesker, Hillary Clinton så foragteligt har kaldt »kurven af ynkværdige«, har måttet udstå under Obamas politik – overgreb og ulovlig tilegnelse af magt, som de ikke ønskede, skulle fortsætte under en Hillary Clinton.

De selvudnævnte Seks, og frem for alt, de totalt gale medlemmer af medierne, der selv ikke viger tilbage for at udstede trusler mod Trump, forklædt som humor, er så fængslede i deres egen ideologi, at de ikke kan fatte denne revolutions dimension af naturlig lov.

Alligevel skriver *New York Times* den 18. nov. i en artikel på avisens forside med overskriften, »Idé i Trump-skala for en ny præsident: Byg noget inspirerende«. *Times* erklærer korrekt, at Trump kun kan forene landet, hvis han sætter gang i store infrastrukturprojekter, hvis lige er blevet totalt ignoreret i de seneste årtier. Han må bygge moderne versioner af Franklin D. Roosevelts Golden Gate Bro, Hoover-dæmning og Lincoln-

tunnel. Dernæst opremsede »rekordernes avis« Roosevelts mest betydningsfulde projekter. Men artiklen er selvfølgelig langt bag efter Lyndon LaRouches program, hvor han i 2015 offentliggjorde et forslag om at bygge den Nye Silkevej i USA – et program for storstilet infrastrukturbyggeri og genindustrialisering – som ville integrere USA i Verdenslandbroen.

APEC-topmødet

I mellemtiden går »win-win-samarbejdet« for udviklingen af den Nye Silkevej fremad med syvmileskridt. Det er *det* fremherskende emne for topmødet i Asiatisk Stillehavsområdets Økonomiske Samarbejde (APEC) i Lima, Perus hovedstad, den 19.-20. nov., hvor den kinesiske præsident Xi Jinping og den russiske præsident Vladimir Putin, så vel som også den japanske premierminister Shinzo Abe, vil deltage, og hvor de også vil holde bilaterale møder. Abe havde på forhånd holdt et møde med nyvalgte præsident Trump og havde givet udtryk for dennes fremragende lederskabsevner.

Præsident Xi havde aflagt statsbesøg i Ecuador og Chile forud for APEC-topmødet, og har et statsbesøg i Peru på dagsordenen efter topmødet. Præsident Xi og Ecuadors præsident Rafael Correa aftalte et »Omfattende Strategisk Partnerskab« mellem deres to nationer, og som omfatter fast, vidtrækkende udveksling og samarbejde inden for en bred vifte af områder. Blandt disse er en styrkelse af produktiv investering, udviklingen af relationer inden for økonomi og handel, økonomisk samarbejde og samarbejde inden for videnskab og teknologi. Kina har allerede leveret generøs hjælp til genopbygning af bygninger og steder, der blev ødelagt i det alvorlige jordskælv i april i år.

Præsident Correa gav veltalende udtryk for sin tak til Kina, hvor han understregede, at de to lande tænkte ens. Kina ønsker at bygge sin økonomi på et fundament af innovation; Ecuador søger at gå frem fra at være eksportør af varer og til at

blive en vidensbaseret økonomi. Uden kinesisk finansiering og overførsel af teknologi ville dette ikke være muligt. I en fælles erklæring aflagde de løfte om at samarbejde om virkeliggørelsen af store projekter inden for områderne olie, gas, minedrift, infrastruktur, vandforsyning, omdirigering af vand, kommunikation, finanssektoren, landbrug, petrokemisk produktion, skibsbyggeri, metallurgi, papirfremstilling og opførelse af en ny videnskabs-by. I sin tale understregede præsident Correa, at præsident Xis statsbesøg var den vigtigste begivenhed i Ecuadors historie. Kan man forestille sig kansler Merkel rejse på statsbesøg til Grækenland med et sådant program? Sandsynligvis ikke. Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble bliver rød i ansigtet, når en journalist spørger om delvis gælddeftergivelse – som han gjorde det ved en konference for bankierer i Frankfurt – og dernæst dekretter, at grækerne har levet over evne. Dette i lyset af den kendsgerning, at Trojkaens nedskæringspolitik har drevet 45 procent af grækerne ned under fattigdomsgrænsen. Den transatlantiske sektors politik er ikke »win-win«, men derimod »tab-tab« – med mindre, selvfølgelig, man er bankier eller selskabsdirektør. Nu, hvor Obamas frihandelsaftale for Asien, TPP, er lige så død som TTIP-aftalen for det atlantiske område, er det det kinesisk udarbejdede, inkluderende Frihandelsområde for det Asiatiske Stillehavsområde (FTAAP) og det Regionale Omfattende Partnerskab (RCEP), som er på dagsordenen.

Som svar på uansvarlige medieartikler om disse handelsaftaler har officielle russiske og kinesiske talsmænd understreget, at de på ingen måde tilsigter at udelukke eller isolere USA. *Xinhua* citerede det Kinesiske Udenrigsministeriums talsmand, Geng Shuang, for at sige, at Kina ikke vil tage en ledende rolle i hverken FTAAP eller RCEP, og at handelsaftalerne er foreslået for samarbejde, og ikke for at modarbejde hinanden. Kontrasten til Obamas »USA sætter reglerne« kunne ikke være tydeligere.

Et andet vigtigt spørgsmål, som vil blive diskuteret på APEC-konferencen, er byggeriet af den bi-oceaniske jernbane fra Brasilien til Peru, fra Atlanterhavet til Stillehavet, som også vil blive bygget med hjælp fra Kina, og hvis opførelse er et vigtigt skridt i det latinamerikanske kontinents infrastrukturudvikling.

Kontrasten mellem de to paradigmer, mellem den Nye Silkevejs »win-win«-perspektiv versus Obamas og Merkels »vestlige værdifællesskab«, kunne ikke stå skarpere over for hinanden. Med førstnævnte paradigme arbejder nationer for deres fælles udviklings gensidige gavn. Med sidstnævnte er der megen snak om demokrati, frihed og menneskerettigheder, men en øredøvende tavshed omkring droneangreb, regimeskift mod legitime regeringer med hjælp fra terrorgrupper, total overvågning og livsforkortende nedskæringspolitik.

Som Abraham Lincoln engang sagde: »Man kan narre en del af folket hele tiden, og hele folket noget af tiden; men man kan ikke narre hele folket hele tiden.«

Det er på høje tid, at Tyskland befrier sig fra imperiedominansens fantasigreb, det være sig under diktat fra Washington og London, eller under afledningen med »mere Europa«. Menneskehedens fremtid kan udelukkende kun ligge i et totalt nyt paradigme, der tjener én menneskeheds interesser og respekterer international lov – et paradigme, med hvilket hvert eneste menneske på denne planet kan udvikle sit potentiale. Og dét er præcis grunden til, at vi må samarbejde omkring den Nye Silkevej.

To af 'de lamme, transatlantiske ænder', Obama og Merkel, under førstnævntes besøg i Berlin.

Mens USA vender Sydamerika ryggen, bygger Kina broer i Sydamerika

19. nov., 2016 – I en artikel den 16. nov. i *Financial Times*' »efter BRIKS«-forum for gæsteskrivere om fremvoksende nationer, beskrev Kevin Gallagher, en universitetsprofessor fra Boston ved Pardee School for Globale Studier, hvordan Kina i stigende grad er i færd med at opbygge økonomiske relationer med latinamerikanske lande på et tidspunkt, hvor Obamas USA vender Latinamerika ryggen.

Gallagher skrev: »Fra 2003 til 2013 oplevede Latinamerika et 'kinesisk boom' og registrerede en økonomisk vækst på 3,6 pr. år – højere end nogen anden periode siden 1970'erne. Området har sendt jernmalm, sojabønner, olie, kobber og andre råvarer til Kina i hidtil usete mængder. Nu, hvor Kinas økonomi er i en overgangsperiode, er efterspørgslen på disse råvarer imidlertid faldet, og det samme gælder de latinamerikanske økonomier ... Snarere end en mur, har Kina bogstavelig talt bygget broer i området i mere end et årti. Ifølge research, vi har gennemført sammen med Inter-Amerikansk Dialog, forsyner Kinas to udviklingsbanker latinamerikanske regeringer med mere finansiering, end de Washington-kontrollerede Verdensbanken og Inter-Amerikansk Udviklingsbank tilsammen. Oven i denne bilaterale finansiering, har Kina etableret en familie af fonde til infrastruktur og industri i Latinamerika, svarende til \$35 mia., inkl. en Kina-LAC Investeringsfond til Industrisamarbejde, til \$20 mia., og en Kina-Latinamerika Infrastrukturfond til \$10 mia. Desuden pumpede Kina yderligere \$5 mia. i Kina-Latinamerika Samarbejdsfonden, der blev etableret i 2014.«

Den 18. nov. beskrev en lignende artikel for Associated Press, »Mens Trump taler om mur, bygger Kina broer til Latinamerika«, af Joseph Goodman, at, »i Ecuador, en dollar-økonomi, der kæmper med en dyb recession, indviede Xi den 18. nov. landets største vandkraftsdæmning, der blev bygget af et kinesisk selskab og betalt for med nogle af de næsten \$8 mia. som er udlånt til landet siden 2007«. Og også, »i Venezuela underskrev chefen for det statsstyrede China National Petroleum Corp. den 17. nov. en aftale til \$2,2 mia. om i fællesskab at styrke olieproduktionen, som er nødvendig for at løfte OPEC-nationen ud af en krise, der er mærket af en alvorlig fødevaremangel og en trecifret inflation«, skrev Goodman og citerede landets præsident: »'Vi overrækker al vor tak for al den støtte, I har givet Venezuela under de vanskelige år 2014, 2015 og især 2016', sagde en tydeligt glad præsident Nicolas Maduro ved underskrivelsesceremonien. 'Vores storesøster Kina har ikke overladt Venezuela til sin egen skæbne i disse vanskelige tider.'«

En langt mere overbevisende analyse end disse her nævnte har den tyske statskvinde, Helga Zepp-LaRouche, leveret i sin analyse af den flok på seks 'lamme atlanterhavsænder' – Obama og fem europæiske ledere – i sin seneste lederartikel til avisen *Neue Solidarität*, »De 'lamme ænders' revolte i Berlin: Historiens musik spiller andetsteds« <http://www.solidaritaet.com/neuesol/2016/47/hzl.htm> (kommer på dansk her på hjemmesiden).

Foto: Kinas præsident Xi Jinping og hans hustru, Peng Liyuan, vinker farvel fra deres fly, da de forlader Quito, Ecuador, fredag, den 18. nov., 2016. Xi var i Ecuador i 2 dage før han rejste videre til Peru, for at deltage i APEC-topmødet.

Kina byder USA under Trump velkommen til at gå med i AIIB

19. nov., 2016 – Kina har hilst den antydning, baseret på udtalelsen fra James Woolsey, der har rådgivet Donald Trump i udenrigspolitik, om, at den nye amerikanske administration kunne tænkes at tilslutte sig Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), velkommen. Woolsey har henvist til Obamas afvisning af at tilslutte sig AIIB fra starten, som en »strategisk fejltagelse«.

China Daily skriver i dag i en lederartikel, at amerikansk politik selv var skyld i, at Kina tog initiativ til AIIB, ved at »trække IMF's kvote-reform ud, hvorved udviklingslandene ville få mere indflydelse i denne organisation«. Lederartiklen fastslår, at USA »tilskrev sin opposition mod at tilslutte sig den nyligt dannede investeringsbank bekymring for, at banken ikke ville leve op til eksisterende, internationale standarder, til trods for, at bankens medlemmer har forpligtet sig til at samarbejde for at sikre, at den følger de bedste ledelsesstandarder og -praksisser, gennemskuelighed og spørgsmål vedr. miljø og arbejdsmarked. Den holdning, som den afgående administration vedtog, afslører ganske enkelt dens sande bekymring for, at AIIB ville udfordre eller reducere de amerikansk dominerede Bretton Woods-institutioners, såsom Verdensbankens, indflydelse.

Artiklen fortsætter, »Fakta er, at den tilgængelige finansiering fra Verdensbanken og Asiatisk Udviklingsbank slet ikke er tilstrækkelig for det massive behov for infrastruktur i Asien. Snarere end at konkurrere med disse institutioner, er AIIB udtænkt til at kompensere for den utilstrækkelige, internationale, finansielle støtte til infrastrukturudvikling og regional sammenhængskraft i Asien. Den foreslåede

investering i de asiatiske sektorer for transport, energi og telekommunikation tilbyder ligeledes enorme erhvervsmuligheder for selskaber fra medlemslandene – hvilket er én af grundene til, at mange af Washingtons allierede i Vesten, såsom Storbritannien, Italien og Tyskland, har tilsluttet sig AIIB, på trods af opposition fra USA.«

Artiklen konkluderer: »Men, som det kinesiske mundheld siger, så er det aldrig for sent til at udbedre folden, efter man har mistet et får.« USA har intet at tabe ved at blive medlem af AIIB, der bygger på præmisserne om åbenhed, inklusion og gennemskuelse. USA kan også spille en mere konstruktiv rolle ved at blive medlem end ved at stå udenfor. At gå med i AIB ville være et godt signal fra den nye Trump-administration om, at USA er mere villig til at agere som en ansvarlig, global magt.«

Foto: Jin Liqun, AIIB's første præsident, forlader talerstolen under åbningsceremonien for AIIB i Beijing den 16. januar, 2016.

LaRouches ideer var med til at skabe massebevægelse i Peru for Kinas bi-oceaniske jernbaneprojekt

18. november, 2016 – På den anden dag for den XXIII nationale konference for Sammenslutningen af Peruvianske Økonomer, hvor Schiller Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche holdt åbningstalen den 17. nov., blev der afholdt et parallelt møde for at presse på for den omgående vedtagelse af Kinas

foreslåede bi-oceaniske jernbanekorridor, hvor en sydamerikansk, transkontinental jernbanelinje skal bygges fra Brasilien til Peru. Sammenkomsten af 400 personer i Pucallpa, i det østlige Peru, blev arrangeret som et offentligt møde i Perus nationale kongres' transportkomite, af hvilken otte medlemmer var rejst fra Lima til Pucallpa for denne anledning. Flere regionale guvernører, inkl. fra værtsdistriktet Ucayali, samt borgmestre, var ligeledes til stede, sammen med flere folkelige organisationer og erhvervsgrupper, såvel som også en stor delegation fra Sammenslutningen af Økonomer (hvis nationale konference fortsatte i nærheden). Hundreder af DVD-kopier med Zepp-LaRouches præsentation dagen før blev uddelt til de tilstedeværende af Ucayalis Sammenslutning af Økonomer. Perus betydeligste, nationale presse og Tv-medier var også til stede.

Alle de tilstedeværende kongresmedlemmer talte meget stærkt til fordel for jernbaneprojektet, hvor flere af dem fordømte regeringen Pedro Pablo Kuczynski (PPK) for at blokere projektet og trække den detaljerede forundersøgelse ud, en forundersøgelse, der allerede var blevet udarbejdet og overgivet til den peruvianske regering af det kinesiske selskab CREEC. En af dem, kongresmedlem Carlos Tubino fra »Fujimorista« Fuerza Folkepartiet (der blev slået i det nylige præsidentvalg af Boston-bankierpartiet PPK), angreb aggressivt dem, der holdt CREEC-undersøgelsen tilbage og på anden vis saboterede jernbaneprojektet, for at gøre sig skyldige i forræderi og give efter for pres fra bankierer og andre udenlandske indflydelser. Han meddelte, at, umiddelbart efter sin tilbagekomst til Lima, ville han indkalde til en høring i den nationale Kongres om jernbaneprojektet og ville kræve PPK's transportministers tilstedeværelse til besvarelse af spørgsmål.

Ucayali Udviklingsfront, en regional folkelig organisation, gik med i massemobiliseringen ved at true med en regional strejke, hvis jernbaneprojektet ikke omgående startes op. Også

Ucayalis guvernør talte stærkt til projektets fordel. Den 400 personer store forsamling hørte også en detaljeret rapport om de tekniske detaljer og forundersøgelser af projektet fra Justo Vargas, en rådgiver til Ucayalis guvernør og en ledende arrangør af Økonomsammenslutningens konference, og som også har været i Kina tidligere på året for at mødes med CREEC og andre. Alt i alt talte henved 18 personer – inkl. *EIR's* repræsentant i Peru, Luis Vasquez, – på det eksplosive møde, hvoraf 16 udtrykte absolut støtte til projekt; to rejste »miljø«-forbehold.

I løbet af mødet foreslog lederen af Ucayalis Økonom-sammenslutning at vise hele videoen med Helga Zepp-LaRouche fra dagen før, men fik at vide, at der ikke var tid, og at han i stedet kunne briefe forsamlingen. Det gjorde han og uddelte dernæst på stedet, og ligeledes blandt økonomerne, henved 200 DVD'er, som de havde produceret, med hendes tale. De cirkulerede også hundreder af kopier af den 60 sider lange pamflet med uddrag af *EIR's* specialrapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, og som også indeholdt et specialtillæg for lejligheden, af Lyndon LaRouches Fire Love.

Efter Zepp-LaRouches præsentation i går kom flere konferencedeltagere op til LaRouche-repræsentanter for at bede om kopier af hendes tale, gav udtryk for stærk interesse for de spørgsmål, hun har rejst, og bad om opfølgingsmøder, osv. En længere præsentation, der ligeledes blev givet i går af Luis Vasquez Medina, *EIR's* hovedrepræsentant i Peru og mangeårig leder af LaRouche-bevægelsen, fokuserede på de programatiske detaljer omkring de forskellige jernbane- og integrationsprojekter, der skal opkoble hele kontinentet til Verdenslandbroen, såvel som også de historiske rødder til denne fremgangsmåde i Hamiltons tradition, som går tilbage til det netværk fra det 19. århundrede i USA og Peru, der samarbejdede om netop sådanne projekter. En tredje præsentation af en LaRouche-repræsentant blev programsat til aftenen den 18. nov., af *EIR's* David Ramonet, hvor emnet

bliver Vernadskij, infrastruktur og biosfæren.

(Vi anbefaler læsning af EIR-artiklen: »The World Land Bridge: Rediscovering The Americas«, af Dennis Small, september, 2014, http://larouchepub.com/eiw/public/2014/eirv41n36-20140912/04-12_4136.pdf)

Foto: Peru Rail; strækningen, der kører til den arkæologiske by Macchu Picchu.

Trump vælger Michael Flynn som national sikkerhedsrådgiver

18. nov., 2016 – Den nyvalgte præsident Donald Trumps overgangshold meddelte i dag, at, blandt andre udnævnelser, har Trump valgt den pensionerede generalløjtnant fra hæren, Mike Flynn, som sin nationale sikkerhedsrådgiver.

»Det glæder mig, at generalløjtnant Michael Flynn vil være ved min side i arbejdet på at nedkæmpe radikal, islamisk terrorisme, styre geopolitiske udfordringer og sikre amerikaneres tryghed hjemme og ude«, sagde nyvalgte præsident Trump, iflg. en udtalelse, der er udlagt på overgangsholdets webside. »General Flynn er en af landets fremmeste eksperter inden for militære spørgsmål og efterretningsspørgsmål, og han vil blive et uvurderligt aktiv for mig og min administration.« Flynn er »den bedste efterretningsofficer i sin generation«, sagde pensionerede general Barry McCaffrey til NBC News i går, da muligheden for Flynns udnævnelse første gang blev rapporteret. »Han er en god fyr. Han er objektiv. Han er barsk.«

Flynn kom tidligt ud som verbal tilhænger af Trump, og nyhedsmedierne er tydeligvis ikke glade for dette, hvilket ganske tydeligt fremgår af flere rapporter siden i går. *Washington Posts* rapport om Flynn, f.eks., er typisk derved, at den ikke er meget andet end en lang liste af fordømmelser.

Men det, de måske i virkeligheden er vrede over, er, at Flynn var med til at afsløre præsident Obamas rolle i at sprede jihadisme i hele Mellemøsten, med den hensigt at bruge det som et instrument til regimeskift. Flynn udtalte sig offentligt, efter at en rapport fra Forsvarets Efterretningstjeneste (DIA) i 2012, der forudsagde spredningen af jihadisme i stil med ISIS som en konsekvens af USA's politik, blev udgivet i 2015 via Loven om Informationsfrihed. »Der er en mulighed for, at der etableres et erklæret eller ikke-erklæret, salafistisk fyrstendømme i det østlige Syrien, og det er nøjagtigt, hvad de magter, der støtter oppositionen, ønsker, men det formål at isolere det syriske regime«, lød det i DIA-rapporten. I et interview på Al Jazeera Tv 29. juli 2015 sagde Flynn, at han var overbevist om, at Obama-administrationen med vilje ignorerede DIA-rapporten.

»Det var en overlagt beslutning om det, de gør«, sagde han. Han fortsatte i samme interview med at fordømme den irakiske invasion i 2003 som en »strategisk fejltagelse«, og at den følgende besættelse skabte betingelserne for jihadi-gruppernes opkomst, inkl. ISIS, og som USA nu bombarderer. »Der er ingen tvivl om, at det irakiske fængselssystem (kørt af det amerikanske militær) blev udklækningsanstalter for det, vi står overfor«, sagde han.